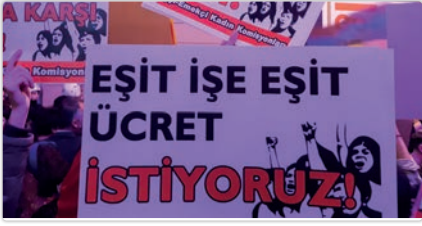

Özgürlük, eşitlik, insanca bir yaşam için mücadeleye! 8 Mart'ta alanlara!

8 Mart, çalışma saatlerinin düşürülmesi, oy hakkı, eşit işe eşit ücret talepleriyle fabrikalardan meydanlara akan kadın işçilerin mücadelesini, özgürlük ve eşitlik arayışını simgelemektedir. 8 Mart, kadınlara dayatılan çifte sömürüye ve ezilmişliği karşı, ücretli kölelik düzenine

karşı örgütlenme ve mücadele çağrısıdır. 2020 8 Mart'ında mücadele alanlarına çıkarak bu çağrıya yanıt vermeliyiz. 8 Mart'ın resmî tatil olması, eşit işe eşit ücret, kreş hakkı, kadına yönelik şiddete karşı önlemler alınması, toplumsal yaşamın her alanında eşitlik vb.

taleplerle fabrikalarımızdan, işyerlerimizden başlayarak örgütlenmeliyiz. 8 Mart, özgür, eşit ve insanca bir yaşam için bu baskı ve sömürü düzenine karşı taleplerimizi haykırdığımız, mücadeleyi büyüttüğümüz bir gün olmalıdır.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2020 / 08
21 Şubat 2020 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Gerici-faşist iktidarın İdlib histerisi...

Savaş çığırtkanlığına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

AKP-saray rejimin "FETÖ ayakları"

Darbe girişimini "Allahın lütfu" sayıp kendi darbesini yapan dinci-faşist koalisyon, "FETÖ'nün siyasi ayakları" tartışması ile çöküşten çıkış yolu arıyor.

Metal işçileri "sendika bizim" demeliler!

Metal işçisinin imzalanan ihanet ve satış sözleşmesinden memnuniyetsizliğini ve rahatsızlığını fabrikalardan yansıyanlara bakınca görebiliriz.

Dinlenmesi "mümkün olmayan" kriptolu cihazlar nasıl dinlendi?

CIA ve BND'nin, Crypto AG üzerinden 100'den fazla ülkeyi yarım asırdan fazla bir süre boyunca dinlemeye aldıkları açığa çıktı.

Gerici-faşist iktidarın İdlib histerisi...

Savaş çığırkanlığına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

AKP şefi Erdoğan'ın 19 Şubat'taki Meclis grubu toplantısında savurduğu "İdlib hareketi artık an meselesidir" tehdidi, şimdilik düşük yoğunluklu seyreden çatışmaları başlattı. Aynı günün akşam saatlerinde Türk ordusunun, Halep ve İdlib kırsallarında bulunan Suriye ordusu mevzilerine roket atışları gerçekleştirdiği açıklandı. Eş zamanlı olarak cihatçı grupların da Lazkiye kırsalını vurmaya başladığı ve Rus hava üssü Hmeymim'in insansız hava uçakları (İHA) ile hedef alındığı basına yansdı. Günün bir diğer haberi ise Türkiye'nin, İdlib'e yönelik bir hareket gerçekleştireceğini bildirerek, NATO'dan şehir üzerinde önleme uçuşu yapmasını talep ettiği şeklindeydi.

Belirsizliklerin hüküm sürdüğü Suriye'de, kısa vadede gelişmelerin nereye varacağını kestirmek mümkün değil. Fakat AKP-Erdoğan yönetimi altındaki Türk sermaye devletinin, içinde debelendiği İdlib batağına tümünden saplanacağı hesapsız bir saldırganlıkla hareket ettiğinden kimsenin şüphesi yok.

AKP-Erdoğan iktidarı yaklaşık bir aydır yoğun bir İdlib mesaisi yapıyor. Daha doğrusu oluşmasında birinci dereceden sorumlu olduğu bir bataklıkta debelenip duruyor. Suriye rejim ordusunun Rusya'nın hava desteğiyle İdlib'e operasyon başlattığı 24 Ocak'tan itibaren, AKP-Erdoğan yönetimindeki Türk sermaye devletinin etekleri tutuşmaya başlamıştı. 1 Şubat'ta Türk devleti koruması altındaki cihatçıların saldırısıyla 4 Rus askerinin, 3 Şubat'ta ise Suriye ordusunun bombardımanıyla bir sivil personel ve 7 Türk askerinin ölmesi ipleri iyice gerdi. AKP şefinin ve çeşitli temsilcilerinin ne yapacaklarını bilmez halde oraya buraya yönelmeleri, içeride yükseltilen hamaset ve Rusya'yla diplomasi trafiği Türk devletinin derdine çare olamadı. Suriye ordusu İdlib operasyonu Türkiye'nin cihatçılara kalkan olan gözlem noktalarının büyük bölümünü boşa çıkaran ilerlemeler kaydetti. Halep'i Şam'a bağlayan stratejik M5 karayolunu kontrol altına almakla kalmadı,

son olarak Halep kırsalında da denetim sağladı.

Bu arada AKP-Erdoğan iktidarı bir yandan hamiliğini yaptığı cihatçıları arasında birliği sağlamaya çalışırken, bir yandan da İdlib'e yoğun bir silah, araç ve asker sevkiyatına girişti. Basına yansdığı kadarıyla son bir ayda İdlib bölgesine içinde tank, top-obüs vb.nin de olduğu 2 binden fazla askeri araç ve 7 bin civarında asker yığınağı yapıldı. Asker ve mühimmat sevkiyatı aralıklı olarak hala da devam ediyor.

Rus emperyalistleriyle bir ay boyunca sürdürdüğü görüşme ve temaslardan, karşılıklı açıklama ve çağrılardan bir sonuç elde edemeyen AKP-Erdoğan iktidarı yönünü ABD'ye ve Trump'a çevirmiş görünüyor. Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler için AKP şefinin İdlib açmazı, Türkiye'yi Suriye'de kullanmaya devam etmenin ve Rus emperyalizmiyle ilişkilerini germenin fırsatı olarak değerlendiriliyor. O yüzdendir ki özellikle Trump ve konuyla ilgili ABD'li yetkililer Erdoğan'ın sırtını sıvazlama, Türkiye'ye desteklerini açıklama yarışına girdiler. Rusya'dan umduğunu bir nebze dahi bulamayan, Esad rejiminin operasyon kararlılığında herhangi bir zayıflama yaratamayan AKP-Erdoğan iktidarı, muhtemeldir ki batılı efendilerinin desteğinden aldığı güvenle savaş davullarını daha yüksek perdeden çalmaya başladı. Öyle ki, Kremlin Sözcüsü Dimitry Peskov'un "Türkiye'nin İdlib'deki Suriye hükümet güçlerine karşı askeri operasyonu en kötü senaryo olur" şeklindeki uyarısına rağmen, resmen ilan etmese de kendi silahlı güçlerini doğrudan çatışmalara sürdü.

Anlaşılan o ki gerici-faşist iktidar, içeride saplandığı açmazların ve dış politikasının neredeyse her alanında yaşadığı iflasların beslediği şuarsuzlukla hareket etmeye devam edecektir. Türkiye kapitalizminin dayattığı sınırlı hareket kabiliyetine, keza eski suç ortaklarından Abdullah Gül'ün deyimiyle "ılımlı İslam projesi"nin iflas ettiğine bakmaksızın hala bölgesel

aktör histerisiyle davranmasının başka bir mantığı bulunmuyor. Bölgedeki ve dünyadaki karmaşık ilişki ve dengelerin yarattığı koşullarda Kürt bölgelerine yönelik Fırat Kalkanı, Zeytin Dalı ve Barış Pınarı gibi saldırı ve işgal hamlelerinin kısmi başarısı, İdlib hareketine dair yanılsama yaratıyor olabilir. Nedir ki İdlib'de karşısına alacağı güç emperyalistlerin kolayından sattığı Kürt halkı değil, Rus emperyalizmi ve İran gibi güçlerin kesin desteğine sahip Esad rejimidir.

Şüphesiz, AKP-Erdoğan yönetimindeki Türk sermaye devletinin savaş sonrası Suriye pastasından pay kapmak, Kürt halkının kazanımlarını daha fazla darbelemek, mümkünse tümüyle ortadan kaldırmak gibi uzun erimli hesapları var. Fakat başta Rusya ve ABD olmak üzere emperyalistlerin üşüşmüş oldukları Suriye'de bu hesapların bir karşılığının olup olmadığı tümüyle tartışmalıdır. Hele de bu hesaplar, gelinen yerde emperyalistler nezdinde dahi işlevini büyük oranda yitirmiş, o yüzden de resmîyette terörist olarak tanımlanan HTŞ (ki görünürde inkar edilse de El Kaide çizgisini devam ettiren, IŞİD artıklarını saflarında toplayan Heyet Tahrir El Şam'ın, İdlib'in yüzde 90'ını kontrol ettiği belirtiliyor) gibi cihatçı gruplara dayalı yapıyorsa...

Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarı, Suriye'deki olayların başlangıcından beri bu dinci-gerici çetelerin bir numaralı destekçisi olageldi. IŞİD'in palazlanıp vahşet saçmasında, özellikle Kürt halkına karşı saldırılarında tartışmasız bir sorumluluk taşıyor. Batılı emperyalistlerin tetiklediği ve 9'uncu yılını doldurmakta olan Suriye iç savaşında en kirlili ve karanlık işleri AKP-Erdoğan yönetimindeki Türk sermaye devleti yerine getirdi, getirmeye devam ediyor. 2017 Mayıs'ındaki Astana görüşmeleri ve 17 Eylül 2018'deki Soçi Mutabakatı'ndan beri de İdlib'e sıkışık kalan cihatçı grupların baş hamiliğini üstlenmiş bulunuyor.

Gerici-faşist iktidar ve diktatör konumundaki AKP şefi tüm bunları, artık bata-

ğa gömülmüş yeni-Osmanlıcı hayalleriyle veya çöpe atılmış "Büyük Ortadoğu Projesi"nin "eş başkanı" ve "ılımlı İslam modeli" olma hevesiyle değil, kendi "beka"sı uğruna yapıyor. AKP şefinin hamasetinin ve yalanlarının bağımlısı olanlar, kendilerinden geçmesine onun arkasında saf tutarlarken, tüm dünya halkları nezdinde onunla birlikte ne kadar kirlendiklerini, ne denli büyük savaş ve insanlık suçlarına ortak olduklarını unutuyorlar. Buna Suriye halklarını savaş mağduru haline getirip, mülteciliğin sefaletine sürüklemek; yetmiyormuş gibi Suriye'deki savaşın sona ermesini engelleyerek, onları bu sefaletle uzun süreli olarak mahkum ve mecbur etmek de dahildir.

Tayyip Erdoğan diktatörlüğü altında veya başka bir biçimde, kısacası ne pahasına olursa olsun sermaye düzeninin ve iktidarının ayakta kalmasında çıkarı olan sınıflar payına bu kirlenme ve suç ortaklığının yadırganacak bir tarafı yok. Fakat işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, ekonomik krizin ağır yükü altında bunaldıkları halde AKP-Erdoğan iktidarının yalanlarıyla ve halklara düşmanlık siyasetiyle zehirlemeyi tercih eden kesimleri, en başta kendilerine ve çocuklarının geleceğine ihanet ediyorlar. Zira bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da AKP-Erdoğan iktidarının "bekası" için tırmandırdığı savaş çığırkanlığının, giriştiği her yeni savaşın faturası ve ağır bedelleri tüm işçi ve emekçilere ödetirilecektir.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önünde iki seçenek var. Ya sermayenin despot diktatörüne ve diktatörlüğüne boyun eğip faturalar ödemeye ve mazlum halklara karşı işlenen suçlara ortak olmaya devam edeceklerdir. Ya da Suriye ve bölgedeki varlıkları tümüyle gayri meşru olan tüm emperyalistler ve işbirlikçilerinin bölgeden kovulmasını sağlamak üzere, Türkiye'de gerici-faşist iktidarı alaşağı etme mücadelesini yükselteceklerdir. Tüm bölgede işçilerin birliği ve halkların kardeşliğinin yolu ikinci seçenekten geçmektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2020/08 * 21 Şubat 2020 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ · Taşakadın Yassıören Cd. No:75/1 Taşakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

AKP-saray rejiminin “FETÖ ayakları”

İçeride toplumsal meşruiyetini yitiren, dış politikası iflas eden, hüsrana mahkum yayılmacı hevesleri için orduyu savaşa süren AKP-MHP koalisyonu bir kez daha “FETÖ” simidine sarılıyor. Fethullahçı çete ile 11 yıl süren balayının imkanlarıyla iktidarı ele geçiren, darbe girişimini “Allahın lütfu” sayıp kendi darbesini yapan dinci-faşist koalisyon, şimdi de “FETÖ’nün siyasi ayakları” tartışması yaratarak çöküşten çıkış yolu arıyor.

BEKA KORKUSUNUN YARATTIĞI HİSTERİ

Fethullahçı çete ile AKP’nin organik bir bütünün iki parçası olduğu kimse için bir sır değil. Birinin nerede bittiğini ötekinin nerede başladığını ayırt etmek bile zordu. Devletin hem militarist hem bürokratik aygıtlarını birlikte ele geçirdiler. Sorun tam da bu kurumların ve devasa boyutlara ulaşan rant-talan parsasının paylaşımında ortaya çıktı. Taraflar bu gerçeği saklamadıkları gibi, yıllarca küstahça bir tutumla hareket ettiler. Bu suç ortaklığının binlerce delili halen gazete arşivlerinde, Youtube kanallarında mevcuttur. Yargı sarayın aparatı durumuna düşürüldüğü için AKP’nin suç ortaklığına dair hiçbir işlem yapılmadı.

Durum bu iken, eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un isim vermeden “FETÖ’nün siyasi ayağı”nın AKP olduğuna işaret eden sözleri, T. Erdoğan’ı zivanadan çıkardı. Karşı taarruza geçen AKP şefi, medya aracılığıyla milletvekillerine Başbuğ hakkında dava açma emri verdi. Bu arada medyadaki saray beslemeleri de harekete geçerek hem İ. Başbuğ’a hücum ettiler hem CHP’yi, özellikle de lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nu “FETÖ’nün siyasi ayağı” diye yaftalamaya başladılar.

Koroya katılan faşist partinin başı Devlet Bahçeli, yaptığı açıklamalarla bu

kepazeliğe tuz-biber ekti. Medyadaki beslemelerle aynı telden çalarak Kılıçdaroğlu’na saldıran Bahçeli, yine etrafa salyalar saçarak AKP-saray rejimine kalkan olmaya çalıştı. Bilinen şeylerin bir kısmını biraz da ürkekçe dile getiren Kılıçdaroğlu’na bile azgınca saldırıyorlar. Onları zorlayacak muhalefetten uzak durmasına rağmen, topluma karşı işledikleri suçları Kılıçdaroğlu’nun üstüne yıkmaya çalışıyorlar. Bu tür icraatlar AKP-MHP koalisyonunun içine yuvarlandığı sefaleti gözler önüne serdi. Histeri, artık her davranışlarına damga vuruyor.

SALDIRGANLIK-RİYAKARLIK SARMALI

AKP-MHP şefleri ile medyadaki saray beslemeleri ordusu rejime biat etmeyenlere karşı adeta linç kampanyası yürütüyor. Hain ilan ediyor, “FETÖ’cü” diye damgalıyor, saray yargısına hedef gösteriyor... Tabloya bakıldığında dinci-faşist koalisyonla histerik-gözü dönmüş bir ruh halinin egemen olduğu görülüyor. Bu şiddetli histeri hem içte hem dışta yasadıkları sıkışmanın yansıması olduğu gibi, bunda cemaat şebekesi ile suç ortaklığının tartışılmaya başlanmasından duyulan tedirginliğin de payı var.

Histerik hücumlar, medyadaki

beslemelerin AKP şefinin darbe karıştı “kahramanlık” hikayeleri neşretmeleriyle güçlendirilmek isteniyor. Kahramanlık safsataları yeterli gelmiyor olmalı ki, bunlara “darbe” zırvaları da eklendi. Dinci-faşist darbesini MHP’nin tam desteği ile Perinçekçi dalkavukların alkışları eşliğinde yapan AKP şefi, güya şimdi de bir darbe tehdidi altında bulunuyor. Besleme medya, faşist tek adam diktasının büyük reisini bir kez daha “demokrasi kahramanı” diye pazarlamaya çalışıyor.

“FETÖ AYAKLARI” KOKUŞMUŞ REJİMİ KURTARILIR MI?

İçeride toplumun geniş kesimleri nezdinde itibarı sıfırlanmış, ekonomik krizi derinleştiren, emekçileri işsizliğe-yoksulluğa-intihara sürükleyen bir rejimle karşı karşıyayız. Sermaye adına işbaşında olan bu rejimin rüşvet, yolsuzluk, talan, adam kayırmacılık gibi kirli işleri kısmen de olsa belgeleriyle ortala saçılıyor. İdlib savaşında tek müttefiki kalmış, o da cihatçı terör çeteleri. ABD emperyalizmi savaş bataklığına tam dalması için motive ediyor. Tabi savaş aygıtı NATO da Trump’ın bu çabasını des-

teklüyor.

İdlib savaşı AKP-saray rejimini sıkıştırırken, rejim iki emperyalist güç arasında sıkışma-parçalanma durumuna doğru sürükleniyor. Rusya’dan uzaklaşsa ödeyeceği bedelden korkarken, ABD’den uzaklaşma şansı zaten yok. NATO’nun ikinci büyük ordusunu besleyen bu rejim, her yönüyle batı emperyalizminin uşaklığına devam etmek zorundadır. Yani aynı anda iki ipte oynama hevesleri ters tepme aşamasına gelmiş görünüyor.

AKP-saray rejiminin bir de Libya bataklığı var. Libya’da çıkarları Rusya ile çatışıyor. Rusya General Hafter’i desteklerden, hükmü olmayan Serrac hükümetine bel bağlayan rejim, İdlib’deki cihatçıların bir kısmını yüksek maaşlar karşılığında Libya’ya transfer ediyor. Yayılmacı politikasını cihatçı terör örgütleriyle ikame etmeye çalışırken, açmazları daha derinleştiriyor. Açmazları bu kadar derinleşmişken AKP şefiyle dalkavuklarının bir kez daha “FETÖ” ayaklarına sarılmaları anlaşılır bir durum. Ancak bu ayakların onları kurtarması pek olası görünmüyor.

CEFASINI EMEKÇİLER ÇEKİYOR

Sermayenin çıkarlarını savunurken kendi bekalarını da korumaya çalışan T. Erdoğan’la dalkavukları, her icraatlarıyla işçi sınıfı ve emekçilerin başına yeni belalar sarıyorlar. Ekonomik krizin yıkıcı sonuçlarını da, ABD’ye uşaklığın ve yayılmacı-saldirgan politikanın bedelini de emekçiler ödüyorlar.

Hem içte hem dışta yaşanan sıkışma, AKP-MHP koalisyonunun emekçilere, demokratik haklara, zaten çok sınırlı olan özgürlükler alanına yönelik saldırılarını daha kaba, daha pervasız bir şekilde sürdürmesini dayatıyor. Bu pervasızlığı durdurabilmenin tek imkanı var, o da işçi sınıfı ve emekçilerin bu kokuşmuş rejime karşı birleşik direnişi geliştirmeleridir.

**Torbada
yine
sermayeye
kıyak çıktı**

AKP iktidarının sermayeye kıyak içeren uygulamaları aralıksız devam ediyor. Emekçilerin sırtından oluşan fon ve bütçeler çeşitli yasal düzenlemelerle sermayedarlara aktarılıyor.

Erdoğan yönetimi bir yandan krizin faturasını emekçilerin sırtına yükleyen saldırı furcasını aralıksız sürdürürken öte yandan fon vb. alanlarda oluşan birikimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda değerlendirmek

için yeni düzenlemelere imza atıyor. En son meclise suulan “torba yasa” önerilerinin içerisinde yine bu türden bir madde bulunuyor.

Söz konusu maddeye göre sermayedarlara işçilerin işsiz kaldıklarında kullanmaları amacıyla oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu’ndan günlük 2.50 TL, aylık 75 TL asgari ücret desteği verilecek. Bunun dışında tehlikeli ve çok tehlikeli mesleklerde çalışanlar tarafından alınması gere-

ken Mesleki Yeterlilik Belgesi’ne ilişkin sınav ve belge ücretleri de 2022 yılına kadar İşsizlik Sigortası Fonu’ndan karşılanmaya devam edilecek.

Torbada yer alan yağma ve sermayeye kıyak maddesi, kriz koşullarında her adımında işçinin ve emekçinin boğazına yapışan AKP iktidarının önümüzdeki günlerde sermayeyi ihya etmek için aralıksız çalışmaya devam edeceğini gösteriyor.

Diyanet ABD'de açılış töreni için milyonlar harcadı

"Cennetin tapusunu" TOKİ üzerinden ihaleye çıkaran Diyanet İşleri Başkanlığı, Amerika Diyanet Merkezi'nin Erdoğan'ın katıldığı 2016 yılındaki açılış etkinliklerinin organizasyonu için üç milyon lira harcadı.

BirGün'den İsmail Ar'nın haberine göre Diyanet Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü 16 Mart 2016 tarihinde Amerika Diyanet Merkezi'nin açılış etkinlikleri organizasyonu için ihale yaptı. Organizasyon ihalesi, Kamu İhale Kanunu'nun tartışmalı 'pazarlık usulü' yönetimi kullanılarak yapıldı. İhaleye iki şirketin teklif vermesine karşın sadece 'Müessese İletişim Yayıncılık Anonim Şirketi'nin teklifi geçerli sayıldı. Diyanet ile şirket arasında 23 Mart 2016'da '3 milyon liralık sözleşme imzalandı. 15 gün olarak belirlenen organizasyon ihalesini kazanan şirkete günlük ortalama 200 bin TL ödendi.

Organizasyon ihalesini, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın imam hatip lisesinden arkadaşı Hasan Gürsoy'un sahibi olduğu Gürsoy Yatırım Holding'e bağlı Müessese İletişim Şirketi aldı.

SAHİBİ ERDOĞAN'IN ARKADAŞI

Gürsoy Grup, Cumhurbaşkanlığı Huber Köşkü, Süleymaniye Cami, Galatasaray Üniversitesi, Arkeoloji Müzesi ve Topkapı Sarayı'nın restorasyon işlerini de yaptı. Ayrıca, Çamlıca Camii ile Cumhurbaşkanlığı'nın Ahlat Köşkü'nün inşaatını da üstlendi. Bilal Erdoğan'ın yöneticisi olduğu Okçular Vakfı tarafından kullanılan Okçular Tekkesi'nin restorasyonu da Gürsoy Grup tarafından yapıldı.

100 MİLYON DOLARA YAPILDI

Diyanet İşleri eski Başkanı Mehmet Görmez'in yaptığı açıklamaya göre, Amerika Diyanet Merkezi yaklaşık 100 milyon dolara mal oldu. Görmez 2016 yılında yaptığı açıklamada, "

Bu merkezin maddi değeri ölçülemez. Bedelinin yüzde 90'ı Diyanet Vakfı ve hayırseverlerin katkılarıyla karşılandı. Sadece yüzde 10'u Diyanet bütçesinden sağlandı" diye konuştu. 16 dönümlük alan üzerine inşa edilen alanda üç bin kişilik cami bulunuyor.

AKP kurucusundan "Siyasal İslam çöktü" itirafı

Yıllarca AKP'ye hizmet ettikten sonra Yeni Şafak gazetesinden atılan bir grup tarafından yayınlanan Karar gazetesi, eski Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'le yapılan bir röportaj yayınladı. AKP'nin kurucu şeflerinden biri olan A. Gül dinci-gerici iktidarda dışişleri bakanı, başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı gibi üst düzey görevlerde bulundu. Uzun süre kullanıldıktan sonra AKP şefi T. Erdoğan tarafından partiden kovulan A. Gül, yıllar sonra bazı şeyleri itiraf etme cesareti gösterdi.

Kendisi için "Liberal demokrat" bir 'portre' çizmeye çalışan A. Gül, AKP-saray rejimini ihtiyatlı bir dille eleştirse de, üst düzey görevlerde bulunduğu dönemleri ise savunmaktan geri durmuyor. Dinci-gerici iktidarın 2014'e kadarki dönemini aklamaya çalışan A. Gül, faşist tek adam diktasının o yıllarda temelini atıldığı gerçeğinin üstünü örtme telaşına kapılmış görünüyor. AKP iktidarının ilk yıllarında İslamcıların demokratik bir yönetim kurabildiğini iddia eden A. Gül, sözde demokratik yönetimden faşist tek adam diktasının nasıl doğduğuna ise değinmiyor.

Tam demokratik parlamenter sistemi savunduğunu söyleyen A. Gül, Gezi direnişiyle büyük gurur duyduğunu iddia etti. Eski AKP şefine bakılırsa Gezi direnişi, Türkiye'nin kat ettiği büyük bir gelişmenin göstergesidir. Gurur duymasının sebebi, toplumun faili meçhullere karşı değil çevreyi korumak için harekete geçmesiydi. Anlatılan masala göre Türkiye Avrupa ülkeleri düzeyine yükselmiş, insan hakları ihlalleri gibi kötü şeyler kalmamış. Oysa direniş tam da dinci-gerici zorbalığa karşı biriken öfkenin patlamasıydı. Kendisi de o zorba rejimin cumhurbaşkanı koltuğunda oturuyordu. Nitekim direniş sürecinde katledilen gençlerin adını bile anmıyor. Oysa o cinayetler kurdukları rejimin zorbalığına ayna tutmuştu.

Ali Babacan'ın kurduğu partiyi desteklediğini ilan eden A. Gül, AKP şefi T. Erdoğan'ın hışmına uğrarsa ne yapar? Bu belli değil. Buna rağmen röportajda çarpıcı bir itiraf da var. Zira, AKP kurucusu Siyasal İslam'ın iflas ettiğini şu sözlerle itiraf etti:

"Öyle, tüm dünyada. Biz bunu görüp, paradigmadan kopuşu gerçekle-

tirmiştik, ama sürdürülemedi."

ABD-İsrail patentli "İlimli İslam projesi" olan AKP, Ortadoğu halklarına pazarlanacaktı. Ancak bu "çürük mal" halklar tarafından itibar görmedi. Siyasal İslamcılar için kritik eşik, Şam'da El Kaide'nin bayrağının dalgalandırmasıyla aşılacaktı. Ancak ABD, İsrail, AKP rejimi, körfez krallarının desteği, silahlar, petro-dolarlar, şeyh kılık medya çığırkanlarının mezhepçi vaazlarına rağmen bu hedefe ulaşamadılar. Mısır halkı ise İhvan (Müslüman Kardeşler) düzene ancak bir yıl tahammül edebildi. Tunus'ta başa geçen El Nahda ise, kitlelerin basıncından dolayı "siyasal İslamcı kimliği" terk ettiğini ilan etti.

Evet, Siyasal İslam projesi çökeli yıllar oldu. O projeden geriye İŞİD'in vahşetleri, yakılmış/yıkılmış ülkeler, milyonların mülteci durumuna düşürülmesi, yüzbinlerin ölümü kaldı. Birçok ülkeye yayılan cihatçı terör örgütlerinin yanı sıra Türkiye'deki dinci-faşist rejimle Suriye'de maşa niyetine kullandığı cihatçı katil çeteler de Siyasal İslam'ın bakiyesidirler...

Moskova'da İdlib görüşmesi: AKP şefleri tatmin olmamış

Moskova'ya giden Türk sermaye devleti temsilcileri, İdlib gündemiyle ilgili Rusya heyetiyle dün bir araya geldi. Geçen hafta Ankara'da sonuç alınmayan ve Moskova'da devam eden görüşmelere ilişkin taraflardan açıklamalar yapıldı.

Rusya Dışişleri Bakanlığı tarafından görüşme sonrasında yapılan açıklamada mevcut anlaşmalara bağlılığın teyit edildiği ifade edilirken, bölgede istikrarın sağlanmasının "ülkenin egemenliğine, bağımsızlığına, birliğine ve toprak bütünlüğüne bağlılık temelinde mümkün olduğu" vurgusu yapıldı. Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"İdlib gerilimi azaltma bölgesindeki duruma vurgu yapılarak Suriye'de 'karadaki' durumun ayrıntılı bir şekilde değerlendirilmesine devam edildi. Her iki taraf, gerilimi azaltma, insani durumu kolaylaştırma ve terörle mücadeleyi

sürdürme tedbirlerini öngören mevcut anlaşmalara bağlılığını kaydetti."

İBRAHİM KALIN: HENÜZ TATMİN EDİCİ SONUÇ ÇIKMAMIŞTIR

Türk sermaye devleti adına görüşmelere dair açıklamayı Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın yaptı. Kabine toplantısının ardından basın toplantısı düzenleyen İ. Kalın, "Şu ana kadar müzakerelerden bizi tatmin edici bir sonuç çıkmamıştır. Sunulan kağıdı ve haritayı kabul etmedik" ifadelerini kullandı.

Soçi mutabakatı çerçevesinde Suriye'de işgalini sürdüren, cihatçı çetelerle bölgede tutunmaya çabalayan AKP iktidarının temsilcisi, savaş bataklığına saplanma pahasına attıkları adımları da "TSK birliklerini koruma" iddiasıyla gerekçelendirdi. Kalın şu ifadeleri kullandı: "İdlib'de askeri gözlem noktalarının yerlerinin değişmesi söz konusu değildir.

İdlib'in korunması ve sivillerin muhafaza edilmesi için bölgeye askeri tahkimat ve sevkiyatımız devam edecek. İdlib'de askerimize saldırı olduğunda en sert şekilde cevabın verileceğinden kimsenin şüphesi olmasın."

İ. Kalın'ın yanı sıra İdlib konusunda açıklama yapan Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu da görüşmeler sonuçsuz kalırsa önümüzdeki günlerde "liderler düzeyinde" görüşmeler olabileceğini belirtti.

TRUMP: ERDOĞAN İLE BİRLİKTE ÇALIŞIYORUZ

Öte yandan, Suriye'deki hesapları doğrultusunda Türkiye'yi İdlib bataklığına sürükleyen Amerikan emperyalizminin şefi Donald Trump, İdlib konusunda kendisine sorulan soru üzerine "Erdoğan ile (İdlib konusunda) birlikte çalışıyoruz" dedi.

İşsizlik de artıyor intiharlar da

Servet ve sefalet arasında gittikçe açılan uçurum yoksulları ölüme sürüklüyor. Her geçen gün yeni bir intihar haberi duyuyoruz. İntihar olayları TBMM kapısına dayanmışken, işsizlerin çılgılığı AKP'nin meclis toplantısında Erdoğan konuşurken yankılanıyor. Sosyolojik bir gerçeklik olarak artan işsizlikle birlikte intiharlarda artıyor.

Tüm bu gerçeklerin görünürlüğü azaltmak için ise büyük bir çaba gösteriliyor. İntihar edenlerin ruhsal problemlerinden, gerekçenin işsizlik olmadığından bahseden yorumlar yandaş kanalları işgal ediyor. Kapitalist sistemin yoksullara verebileceği tek kurtuluşun ölüm olabileceği kanıksatılmaya çalışılıyor.

İşsizliği sermaye düzeni ve onun hükümetleri için çalışır durumda olanlara karşı bir tehdit olarak kullanmak varken önlemek elbette bir seçenek değil. Hele ki işsizliğe karşı geniş yığınların eylemsel bir tepki göstermediği böylesi zaman-

larda. Açıklanan işsizlik rakamları ise üzerinde oynanarak daha az gösteriliyor. İş bulmaktan ümidini kaybetmiş, iş bulamadığı için iş aramaktan vazgeçmiş olanlar, gerek gericiğin etkisi gerekse çalışma yaşamındaki eşitsizlik nedeniyle iş bulamadığı için evlere hapsedilen kadınlar hesaba katılmayan, sayısı milyonları bulan işsizler ordusunu oluşturuyor. Kimi zaman ise kısa süreli çalışma şansı yakalayanlar bir daha uzun bir süre iş bulamaları da işsizler ordusundan çıkarılıyorlar. Görünmeyen işsizler kervanına katılıyorlar.

Özellikle kriz zamanlarında sermaye sınıfı işsizliği çok yönlü fırsata çevirmektedir. Sermaye devleti ve onun hükümetleri işsiz bıraktıklarını, çaresizliğin, ümitsizliğin girdabında boğulmaya ittiklerini, intiharlara sürüklediklerini ayrıca sömürü düzeninin devamını sağlamak için payandaya çevirmeye çalışmaktadır. İşçileri ağır, güvencesiz, kölece çalışma

koşullarına razı etmek için tehdit olarak kullanılan işsizler diğer taraftan düzenin kolluk güçlerinin, militarist aygıtlarının temin edildiği bir rezerv alanı olarak da kullanılmak istenmektedir. Öte yandan kültürel yozlaşma artmakta, bu toplumsal çürümeyi de beraberinde getirmektedir. Mafyatik ilişkiler, uyuşturucu, fuhuş yaygınlaşmaktadır.

Her ne kadar kapitalist sistemin bu hesabı bir süreliğine tutsa da bu kirli planların uzun vadeli olma şansı yoktur. İşsizlik eninde sonunda bu sosyolojik gerçeği yaratan sermaye sınıfını vuracak bir bumerang olacaktır. Krizin faturası arttıkça, kapitalist sistem işçi sınıfını, emekçileri yıkıma, toplumsal çürümeye sürükledikçe, bugün için çareyi mücadele dışında arayan işsizler ordusu işçi sınıfının yanında mücadelenin bir parçası olacaktır.

Gezi Davası'nda tüm sanıklar beraat etti

Gezi Davası'nın altıncı duruşması saat 10.00'da Silivri'de başladı. Davanın tek tutuklu sanığı Osman Kavala salona getirildiğinde solanda alkışlarla karşılandı.

Duruşma savcısı yargılamanın uzatılmasına yönelik taleplerin reddedilmesini istedi. Esas hakkındaki mütalaasını okudu.

İlk olarak Avukat Turgut Kazan savunmasını mahkemeye sundu. Ardından Avukat Evren İşler ise "dinletmek istediğimiz tanıklar şu an salonda. Yargılamayı uzatmaya yönelik bir durum yok" dedi.

Osman Kavala ise savunmasında iddia edilen suç ile eylemin bir ilişkisi olmadığını söyleyerek şunları ifade etti: "Karşılaştığımız sorun AİHM kararının gereğini geciktirme, boşa çıkarma değil, delilleri nesnel bir gözlemcinin gözüyle incelenmemesidir."

Ardından Mücella Yapıcı savunmasını gerçekleştirdi. Yapıcı, "Tuhaf ve trajik. Ben yerli yerimdeyim, ama sürekli savcılar hakimler değişiyor. Ben buradayım, hep yerimdeyim. Hep aynı savunmayı tekrarlıyorum. Savunma buydu, Gezi bu toplumun yüz akıdır, yargılanamaz. Si-

zindir karar, ben burada sözlerime canlarını kaybeden 8 çocuğu ve gözlerinin nurunu kaybedenleri selamlayarak sonlandırıyorum" dedi.

Davada savunma yapan Can Atalay ise şunları ifade etti:

"Heyetiniz benden bir hafta içinde savunma hazırlamamı istiyor. Siz bizim teslim olmamızı istiyorsunuz. Böyle savunma yapılamaz. 6. Filo'ya secde edenler emperyalizm bile diyemiyor ancak bize akıl öğretiyorlar. Gezi'de sokağa çıkan milyonlara hakaret edemezler.

Bu toprakların içinden çıkardığı ak sayfayı karalamaya çalışıyor. O kadar mahcup ki savcılık, emperyalizm bile diyemiyor. Bizi bir grup salak olarak niteleyerek emperyalizme yardımcı olduğumuzu iddia ediyor. Reddederiz! Bu öyle bir yalan bohçası ki, Türkiye'nin toplumsal tarihinde yaşanan en büyük olayı karalamakla meşguldür savcılık. Dün başaramadı, bugün başaramadı, yarın da başaramayacak..."

Avukat Köksal Bayraktar Osman Kavala ile ilgili mütalaada iddia maka-

minin 11 tane kopyala-yapıştır yaptığını ifade etti. Ardından Osman Kavala kürsüye çağrıldı ve son sözü soruldu. Kavala ise delillerin incelenmesi ve tanıkların dinlenmesi sonrası söz söyleyeceğini belirtti. Avukatlar kendilerine söz hakkı tanınmadığını ifade ederek tepki gösterdiler. Hâkim, Özgür Karaduman'ın dışarı çıkarılması kararı verdi. Bu karara karşı salondan tepki gelince, seyircilerin de salondan çıkarılmasına karar verildi. Salondaki izleyiciler jandarma eşliğinde dışarı çıkarılırken, Avukat Bahri Belen DGM'lerde bile böyle bir uygulama olmadığını ifade etti.

Mahkeme Heyeti salonu terk etti ve Jandarma Avukat Özgür Karaduman'ı salondan zorla çıkarmaya çalışırken salonda gerginlik yaşandı. Bir süre sonra izleyiciler ve avukatlar salona alındı.

Mahkeme heyeti salona döndükten sonra duruşma kaldığı yerden devam etti. Karar duruşmasında tüm sanıklara beraat kararı verildi. Osman Kavala tahliye edildi. Yurtdışındaki sanıkların dosyaları ayrıldı.

Gezi Davası'nda beraat kararı hazımsızlık yarattı

Gezi Davası'nda karar verildi. Karar duruşmasında tüm sanıklar beraat etti. Yurtdışındaki sanıkların dosyaları ayrıldı. Osman Kavala da tahliye edildi ancak emirle alındığı belli olan yeni bir kararla tekrar gözaltına alındı.

AKP iktidarı ve yargısı Gezi Davası'nda yaşanan toplumsal muhalefetten kaynaklı böylesi bir karar vermek durumunda kaldı. Yine de bu, mahkeme kararlarının saraydan gelecek bir emirle bozulmayacağı anlamına gelmiyor. Son dönemde bunun çok sayıda örneği yaşandı. Nitekim AKP iktidarının milletvekilleri, bakanları, besleme medyası Gezi Davası'nda verilen beraat kararı ile ilgili saldırgan açıklamalarına devam ediyor.

Meclis'te karara ilişkin konuşan AKP'li Mehmet Muş, Gezi direnişini "vandalizm" ve "eşkıyalık" olarak tanımladı. Ardından AKP Genel Başkan Yardımcısı Mahir Ünal karar ile ilgili "Hepiniz oradaydınız ve her şey siz oradayken oldu. 'Meselenin ağaç olmadığını' hepimiz biliyoruz. Yargı kararına saygılıyız fakat hiçbir yargı kararı, günlerce süren şiddet eylemlerini, 'hükümeti devireceğiz' naralarını, bu kadar yıkım, yakım ve yağmayı aklamaz" dedi. AKP adına konuşan bu zatlar, reislerinin emriyle terör estiren polisin katlettiği gençlerden ise söz etmediler.

Tetikçi medyanın iğrençlikte birincisi olan Yeni Akit'in yazı işleri müdürü Ali Karahasanoğlu, Sivas Katliamı ile Gezi Direnişi'ni kıyaslayacak derecede şirazedden çıktı. İnsanların toplu şekilde yakılmasını savunan bu gözü dönmüş meczup, Sivas Katliamını gerçekleştirenlerin hüküm giymesinden duyduğu rahatsızlığı, Gezi davasında verilen beraat kararı vesilesiyle bir kez daha dile getirdi. Bu ilkel zihniyetli din istismarcılarına göre demokratik haklar için direnmek ağır bir suç. Ancak insanları toplu şekilde yakmanın abartılacak bir tarafı yok.

Kokuşmuş AKP-saray rejimi ile destekçilerinden yansıyan hazımsızlık, halkın zorbalığa karşı direnmesinden duyulan korkunun devam ettiğini gösteriyor. Ancak hazımsızlık bundan ibaret değil. Onlar, zorbalığa karşı başkaldıranlara, hak arama mücadelesine cüret edenlere duydukları nefreti de dile getiriyorlar aynı zamanda.

DİSK 16. Genel Kurulu'nun ardından...

Omuz omuza: Kiminle, kime karşı?

DİSK 16. Genel Kurulu 13 Şubat günü gerçekleştirilen bir uluslararası konferansın ardından 14-15-16 Şubat tarihlerinde toplandı. 15. Genel Kurul'da yaşanan gergin atmosferin ve koltuk kavgalarının ardından 16. Genel Kurul'un "2020'lerin DİSK'i, emeğin Türkiye'si" şiarı altında birleşik bir görüntü vermeye çalışması dikkat çekiciydi.

Zaten genel kurul öncesinde Bolu'da gerçekleşen Başkanlar Kurulu ile pazarlıkların ve koltuk paylaşımlarının tamamlandığı, genel kurula "omuz omuza" gideleceği kesinleşmişti. 16. Genel Kurul'un açılışla birlikte de, DİSK ve bağlı sendikaların başkanlarının kimlerle omuz omuza yürümeyi tercih ettiği açık bir şekilde ortaya çıktı.

Genel Kurul'da İBB Başkanı İmamoğlu'na evsahibi sıfatıyla özel bir muamele gerçekleştirildi. Böylece, zaten onyıllardır CHP'nin etkisi altında olan DİSK'in işçilerin örgütü olmaktan çoktan çıktığı, CHP'nin arka bahçesine döndüğü bir kez daha itiraf edilmiş oldu. 16. Genel Kurul'da iş öyle bir noktaya vardı ki, CHP lideri Kılıçdaroğlu DİSK kürsüsünden, Marx'ın "bütün dünya işçileri birleşin" çağrısının artık geçerliliğini yitirdiğini iddia edip, tüm demokratları birlik olmaya çağırırken, bir sınıf örgütü olan DİSK yöneticileri ve delegeleri bu utanmazlığa karşı ağızlarını açıp tek kelime edemediler.

Aynı zamanda 16. Genel Kurul ile birlikte ortaya çıkan tablo gösterdi ki, DİSK ve bağlı sendikaların başkanları, TİSK tarafından düzenlenen "Ortak Paylaşım Forumu"na katılma düşüncesini, yani DİSK'e her geçen gün daha fazla egemen hale gelen sınıf işbirlikçiliğini de sahiplendiler.

En vahimi ise, DİSK'in faşizan ağababası ve iddialara göre MİT'çi olan Lastik İş'in öldürülen başkanı Abdullah Karacan'ı sahiplenmesinin en küçük bir eleştirinin konusu yapılmaması oldu. Lastik İş'in yeni mirasçısı Alaattin Sarı bu geleniğin sürdürücüsü olarak DİSK Yönetim Kurulu'nda kendisine yer buldu. Hem de DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu 310, Genel Sekreter Adnan Serdaroğlu 312, Remzi Çalışkan 316 oy alırken, Alaattin Sarı 320 oyla DİSK yönetim kurulu-na girdi.

NEREDEN NEREYE?

Oysa, daha dört yıl önce, 15. Genel Kurul'da Genel Başkan adayı olan Birleşik Metal-İş Başkanı Adnan Serdaroğlu, Arzu Çerkezoğlu ve DİSK yöneticilerini en ağır şekilde eleştirmiş, genel kurul salonunu kavga ile terk etmiş, Çerkezoğlu ise Serdaroğlu ve destekçilerini "kadın düşmanı" ilan etmişti.

Aradan geçen dört yılda Birleşik Metal-İş tabanında, Serdaroğlu'nun başkanlık koltuğunu alamamanın hıncı ile DİSK'le ilişkileri askıya almasının huzursuzluğa neden olduğunu ve eleştirildiğini biliyoruz. Bununla birlikte, Serdaroğlu'nun başkanlık hayallerinin önünde DİSK'in delegasyon yapısının aşılmasız bir engele dönüştüğü, bu hayaline ulaşmasının ya da oradan milletvekilliğine sıçramasının tek şansının bu yapıyla uyumlu olmak olduğu da yeterince açık. Öyle ki, 2019 Temmuz ayı istatistiklerine göre, DİSK'in 178.691 üyesinin 95.480'i Genel-İş üyesi. Böylece Genel-İş tek başına DİSK delegasyonunun yarısından fazlasını elinde tutuyor. Yine delegasyon hesabı ile değil ama devlet içindeki konumlanışı ile Lastik-İş yöneticilerinin de DİSK kararlarında belirleyici bir etkisi olduğu az çok herkes tarafından biliniyor.

16. Genel Kurul'un açığa çıktığı tablo gösteriyor ki, Serdaroğlu

ya artık hayallerinin suya düştüğünü kabul etmek durumunda kaldı ya da bu hayalleri gerçekleştirmek için kendisine yeni bir rota çizdi. Ancak bildiğimiz bir gerçek var ki, bu rota değişikliğinin sınıf mücadelesinin ihtiyaç ve gereklilikleri üzerinden değil, kişisel çıkar hesapları üzerinden gündeme geldiğidir.

Bu tablo içinde Nakliyat-İş tarafından yapılan eleştiriler ve DİSK'in başına sanayi işçilerinin geçmesi gerektiği yönündeki vurgular, politik olarak değerli görünmekle birlikte samimiyetten ve inandırıcılıktan yoksundu. Zira Nakliyat-İş, bir yandan Real direnişçisi Kader İpek Altınbulak'ı DİSK başkanlığına aday gösterirken, diğer yandan kendisi tutumunu çoktan belli etmesine rağmen ısrarla Birleşik Metal-İş Başkanı Adnan Serdaroğlu'nu işaret ediyor, ancak onun daha birkaç hafta önce MESS Sözleşmelerinde Çalışma Bakanı'na teşekkür ederek metal işçisini sırtından hançerlediği gerçeğinin üzerinden bilinçli bir tutumla atlıyordu.

Sonuçta Nakliyat-İş'in yüksek sesli ama samimiyetsiz muhalefeti ve EMEP'li sendikacıların sanayi havzalarında örgütlenme büroları kurulması yönündeki cılız önerileri dışında, DİSK 16. Genel Kurulu pazarlık ve tartışmaları çoktan bitmiş bir seremoni olarak geride kaldı.

SERMAYE VE DEVLETLE OMUZ OMUZA İŞÇİYE İHANET DÖNEMİ

Hiç abartmadan söyleyebiliriz ki, 16. Genel Kurul'la birlikte başlayan dönem DİSK yönetimi için sermaye ve devletle omuz omuza yürütülecek bir işçiyi ihanet dönemi olacaktır.

DİSK Başkanı Çerkezoğlu'nun "sosyal paydaş"ları ile verdiği pozlar, Serdaroğlu'nun son MESS grevleri ile bir kez daha ortaya çıkan ihanetçi tutumu ve hemen ardından Gebze Şubesi'ne yönelik olarak gerçekleştirdiği operasyon ile "astığım astık, kestiğim kestik" tutumu, Lastik-İş'in DİSK içindeki kontra varlığı bu tabloda en ufak bir kuşkuya yer bırakmamaktadır. Genel-İş ise, zaten DİSK'e katıldığı 1976 yılından itibaren DİSK üzerindeki ağırlığı ile burada yaşanan devlet hakimiyetinin en belirgin öznesidir. Gıda-İş Başkanı Seyit Aslan gibilerine ise bu tabloda figüran olmak dışında bir rol kalmayacaktır.

DİSK 16. Genel Kurulu'nun anmaya değer belki de en önemli kararı Genel Merkezin İstanbul'dan Ankara'ya taşınmasıdır ve bu tercihin devlet ile ilişkileri geliştirmek dışında bir anlamı olmadığı açıktır. DİSK önümüzdeki dönemde işçi örgütü olmaktan dolu dizgin uzaklaşmaya devam edecek, yaratılan tarihsel mirasın üzerinde tepinirken güdümlü sendikacılığın can alıcı örneklerinden biri olacaktır.

DİSK BÜROKRATLARIN DEĞİL İŞÇİ SINIFININDIR!

Her şeye rağmen DİSK, Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir mirasın sembol örgütüdür. Bugün, işçi sınıfının içine itildiği tablo, bürokratik tahakküm eli ile inşa edilen delege yapısı, bürokrat ağa takımının elini DİSK'i bu rotaya sokarken rahatlatmış olabilir.

Ancak Türkiye işçi sınıfı DİSK ile birlikte yarattığı direnişler ve mücadele geleceğini bağrında taşımaya devam etmektedir. Hiçbir tiranlık kalıcı olmadığı gibi, bürokrat takımının işçi sınıfının DİSK'i üzerinde kurduğu bu tiranlık da elbette son bulacaktır. DİSK eninde sonunda işçi sınıfının tarihsel mirasına sahip çıkan devrimci işçilerin elinde yükselecek, emeğin dünyası devrimci sınıf mücadelesi ile inşa edilecektir.

DİSK 16. Olağan Genel Kurulu'na dair...

DEV TEKSTİL sendikası yaptığı yazılı açıklama ile DİSK 16. Olağan Genel Kurulu hakkında değerlendirmelerde bulundu. DEV TEKSTİL'in DİSK Genel Kurulu'na dair açıklaması şöyle:

BÜROKRATLARDAN, HAINLERDEN VE İŞBİRLİKÇİLERDEN HESAP SORACAĞIZ! YENİ BİR SENDİKAL HAREKET YARATACAĞIZ!

İşçi sınıfının mücadele arayışının ürünü olarak kurulan, tarihinde sayısız direniş, grev ve eylem örgütlemiş olan DİSK'in, son Genel Kurul ile birlikte içine düşürüldüğü durum işler acısıdır. 12

Eylül yenilgisi ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından, dümenini uzlaşmacı işbirlikçi anlayışa doğru kıranların, grevlerle, direnişlerle inşa edilmiş bir geleceği 'iş barışı', 'uzlaşma', 'patronlarla işbirliği' söylemleriyle lekeleyenlerin, işçilerin eline 'fabrikamı seviyorum', 'işyerimi seviyorum', 'üretmek istiyorum' dövizlerini tutturılmaktan kendini almayanların, mücadele etmek isteyenleri, tercihini sınıf mücadelesinden yana yapanları tıpkı Greif İşgali'ndeki gibi maceracılıkla suçlayanların işi vardırdığı bu nokta şüphesiz şaşırtıcı değildir.

Rıdvan Budak gibi tescilli bir işçi sa-

tıcısının divan başkanı yapıldığı, Kazım Doğan gibi bir hainin yönetim kuruluna seçildiği, burjuva partilerine kürsünün fütursuzca açıldığı DİSK Genel Kurulu DİSK tarihine sürülmüş yeni bir kara leke olarak anılacaktır.

Ancak kimse unutmamalıdır; DİSK'i DİSK yapan bir dönemin mücadelecisi militan işçileriydi. Gelecekte de adına yaraşır bir DİSK'i inşa etmek yine militan, mücadelecisi bir işçi hareketi sayesinde olacaktır. Kirli pazarlıklarla DİSK yönetimine gelenlerin bu tarih içinde bir yeri ve DİSK'i DİSK yapan değerler karşısında bir hükmü yoktur.

Fiili meşru mücadeleyi ve tabanın söz, karar ve yetki hakkını kendine ilke edinen bir sendika ve ona üye işçiler olarak birleşik, militan bir sınıf hareketi yaratmak, ona dayalı yeni bir sendikal hareket inşa etmek için elimizden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğiz. İşçileri sırtından bıçaklamış, DİSK'i var eden değerlere tamamen yabancı, delege hesapları ve kirli uzlaşmalara dayanarak seçilmiş olmak dışında bir hükmü olmayan bürokrat takımını ise hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne er ya da geç göndereceğiz.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

Menemen Belediyesi'nde direnen işçiler: İşe geri döneceğiz

Menemen Belediyesi'nde işten çıkarıldıktan sonra Cumhuriyet Meydanı'nda çadır kurarak direnişe geçen işçiler işten çıkarılma ve direniş süreçlerini Kızıl Bayrak'a anlattı.

Maaşlarının eksik yatırıldığını, buna gerekçe olarak "bütçe yok" diyenlerin başka her şeye bütçe bulunduğunu ve toplu sözleşmedeki haklarından feragat etmeleri yönünde dayatmaları kabul etmedikleri için işten çıkarıldıklarını anlattı. İşçiler işe geri dönene kadar direniş sürdüreceklerini vurguladı.

"HEP EKSİK MAAŞ VERİLDİ"

En yeni işçinin 5 yıllık, geri kalanlar arasında ise 20 yıla yakındır belediye-de çalışanlar olduğunu söyleyen işçiler, Belediye-İş Sendikası'na üye olduklarını belirtti. Yetkili sendikanın Belediye-İş olduğunu, 2019 yılının Ocak ayında 3 yıllık sözleşme imzalandığını, ücretlerin 3.500 ile 5.000 TL arasında olduğunu ifade eden işçiler, işten çıkarılana kadar zamlı maaş almadıklarını ve maaşlarının hep eksik yatırıldığını dile getirdi. Para olmadığı gerekçesiyle ile maaşların sonra yatırılacağı öne sürülerek hep eksik maaş verildiğini söyleyen işçiler şunları ifade etti:

"Toplu sözleşme hep 3 yıllık imzalanıyordu ve 2019'a kadar çok düşük maaşlara çalıştık" diyerek yeni sözleşmede maaşlarının biraz yüksek olduğunu ancak bugüne kadar zamlı maaş hiç almadıklarının altını çizdi.

"HAKLARIMIZDAN FERAGAT ETMEMİZİ İSTEDİLER, KABUL ETMEDİK, İŞTEN ÇIKARILDIK"

İşçiler, seçim sürecinde Serdar Aksoy'un kimseyi işten çıkarmayacağını söylediğini ifade ettiler.

Maaşlarının daha da yükseleceği, yol, yemek parası da verileceği vadede bulunduğunu dile getirerek "Seçim bitip başkan seçildikten sonra her şey değişmeye başladı" dedi.

Belediye başkanı Aksoy'un "Belediyenin bütçesi yok size oradan maaş veremem" diyerek işçilerin toplu sözleşmedeki haklarından feragat etmelerini istediğini belirttiler.

Direnişçi işçiler işten çıkarılma sürecini şöyle aktardı:

"Maaşlarımızı düşürmek için bizlerden imzalar almak istediler. Bize ne imzalattıklarını bile göstermeden oldubittiye getirmek istediler. Toplu sözleşmedeki haklarımızdan ve yükselen maaşlarımızdan feragat etmemizi isteyerek imza istediler, bizler kabul etmedik. Bunun üzerine imza atmayan 34 kişi işten çıkarıldık. Bunun üzerine direnişe başladık."

"İŞÇİYE BÜTÇE YOK, BAŞKA HER ŞEYE VAR"

İşçiler, yaşadıkları sorunlara bir çözüm üretilmezken, "size bütçe yok" diyen belediye yönetiminin işçiler dışında her şeye kaynak ayırdığını söyleyerek şunları anlattı:

"Sekiz tane heykel yaptılar. Sevgi yolu düzenlemesi diyerek milyonlarca masraf yaptılar. 3 aydır işçilere 'para yok' diyerek ücret yatırmadıkları halde kendi çıkarlarına para buluyorlar. Son meclis toplantısında olay çıktı. 50 milyon borçlanma istedi başkan, 'Ulukent'e müze yapacağım' diyerek. Kendi partisinden bile meclis üyeleri 'El insaf, işçiler parasını alamıyorken, daha acil sorunlar varken, buna ne gerek var' dedi ve onay vermedi. Durum bu haldeyken bizler de haklarımızı alana kadar, işimize dönene kadar direneceğiz. Direnişe başlamadan önce CHP Menemen İlçe Başkanı ile görüşmek için gittik ancak, bizimle muhatap olmadı, kimse bizimle görüşmek istemedi."

Bu süreçte Belediye-İş Sendikası'na tepkilerini dile getirdi. Belediye-İş Sendikası'nın işçilerin haklarını savunmak adına bir şey yapmadığını dile getiren

işçiler sendikayı "başkanın oyuncağı" olmakla eleştirdi. İşçiler, "Sendikacıyım diye dolaşan, belediyede ne iş yaptığı belli olmayan, sendika odasını, aracını kullanan ama sendikada resmi hiçbir görevi ve yetkisi olmayan bir adam var. Bu kişi aşireti kalabalık olduğu için mafyalık yapıyor. Resmi sendika temsilcisi ise o ne derse onu yapıyor. Sendika genel merkezi de burayı umursamıyor" dedi.

"İŞİMİZİ GERİ İSTİYORUZ, KAZANANA KADAR BURADAYIZ"

Yerel seçimlerden sonra Belediye Başkanı Sedat Aksoy geldiği aydan itibaren ilk önce 284 işçinin işten çıkarıldığını, ardından parça parça işten çıkarmaların devam ettiğini ifade eden işçiler, bugün itibarıyla da çıkışların devam edeceği haberleri geldiğinden bahsetti ve son olarak şunları söyledi:

"Bizler işimizi geri istiyoruz. Eşi hasta olan zor durumda olan arkadaşlarımız var, emekliliğe az kalmış arkadaşımız var. Maaşlarımızın yüksek olduğunu söyleyenler var. Ama bu ülkede açlık ve yoksulluk belli. Toplu sözleşmede imzalanan 3.500 TL ile 5.000 TL arasındaki bu ücretler bile çok değil, ancak bizler henüz bu yazılı maaşlarımızı niye göremedik. Hep eksik yatırıldı. İşe dönüş davası ve alacaklarımız için davaları açtık. Eksik yatan maaşlarımızı da mahkeme yolu ile alacağız. Biz işimizi geri istiyoruz, kazanana kadar direniş çadırında olacağız."

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Tekstil sektöründe Suriyeli işçiler...

İşçiler birlik, halklar kardeştir!

Emperyalistler arasında dünya enerji kaynaklarına hakim olma mücadelesi ve bu kaynakların %70'ini barındıran Ortadoğu'ya hükmetmek, Suriye'de sürmekte olan kirli savaşın en önemli nedenlerinden biridir. 2011 yılından beri emperyalistler, Türkiye ve bölgedeki gerici devletler ile onların beslemeleri olan orta çağ artığı cihatçı çeteler tarafından sürdürülen savaş ve saldırganlık, Suriye halklarını yıkıma uğrattı ve uğratmaya devam ediyor.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kirli çıkarları nedeniyle milyonlarca Suriyeli yaşamını yitirirken, milyonlarcası ise yerinden yurdundan edildi. Hayatta kalmak için çıktıkları göç yollarında kayıplar veren Suriye halkı mülteci olarak gittikleri ülkelerde katmerli sömürüyle karşı karşıya kaldılar. Sanki savaş suçlusu onlarmış gibi verilen işi sorgulamadan düşük ücretle çalışmak durumunda kalan işçiler, yeter ki sığınabilecek bir yerleri olsun diye bakmaktalar. Dünya zenginliklerinden pay almak için savaş çığırtkanlığı yapan burjuvazi, ülkelerine gelen mültecileri büyük bir iştahla karşılamış, karlarını katlama olanağına çevirmiştir.

TEKSTİL'DE SURİYELİ İŞÇİ OLMAK!

Toplam nüfusu 3 milyonu aşan Suriyeli göçmenlerin önemli bir kısmı İstanbul ve Suriye ile komşu olan Güneydoğu bölgesi başta olmak üzere, Türkiye'nin hemen hemen her ilinde yaşamlarını devam ettirmekteler. Yoğun emek sömürsüne maruz kalan Suriyeli işçiler, temel olarak kayıt dışı, vasıfsız ve esnek iş gücü-

nün hâkim olduğu, tekstil, tarım, inşaat gibi sektörlerde çalışmaktadır.

Tekstilde çalışan Suriyeli işçiler asgari ücretin bile altında, sigortasız ve tüm haklardan yoksun bir şekilde çalışmaktadırlar. Kayıt dışı çalışmanın yoğun olduğu özellikle hazır giyimde çalışan göçmenler, patron ve ustabaşı tarafından hakaret ve aşağılanmalara maruz kalmaktadırlar. Haftada 50 saati aşkın bir şekilde, hafta izinleri dâhil olmak üzere resmî tatillerde de çalışmaktadırlar.

2017 yılında yapılan iki araştırma tekstil sektöründe emek sömürsünün nasıl katlanarak arttığını tekstil patronlarının savaş durumunu nasıl suistimal ettiğini gözler önüne seriyor. Birleşik Metal-İş Sendikası Suriyeli ve Türkiyeli tekstil işçilerinin durumunu ortaya koyan bir araştırmasında Suriyelilerin, Türkiyeli işçilerden yaklaşık % 25 daha ucuza çalıştıklarını ve kayıt dışı oranının yüzde 100'e yaklaştığını ortaya koydu. 'Suriyeli göçmen emeği' başlıklı çalışmada İstanbul'un başta Bağcılar ve Güngören olmak üzere tekstil sektörünün en yoğun olduğu ilçelerde atölyelere girildi, Türkiyeli ve Suriyeli 604 işçi ile konuşuldu. Çalışma sonuçlarına göre, Türkiyeli ve Suriyeli işçiler arasında büyük bir maaş uçurumu var. Ayrıca, ister Türkiyeli olsun ister Suriyeli 604 çalışanın yüzde 33'ü asgari ücretin altında çalışıyor olması sektörde katmerli sömürünün boyutunu göstermektedir.

Çeşitli üniversitelerden akademisyenlerin yaptığı araştırmaya göre, sektörde çalışan Türkiyeli erkek işçiler sayıca

diğerlerine göre düşük de olsa aralarında en yüksek maaşı alırken, Türkiyeli kadın işçiler Türkiyeli erkek işçilerden ortalama 309 TL daha az kazanıyor. Suriyeli erkek işçiler ise Türkiyeli kadın ve erkek işçilerin de altında maaş alıyor.

Suriyeli erkek işçiler, Türkiyeli erkek işçilerden ortalama 330 TL daha az alırken, Suriyeli kadın işçilerin ortalama ücreti Türkiyeli erkek işçilerin yaklaşık yarısını ancak buluyor. Tüm işçilerin ortalamasından yaklaşık 489 TL daha düşük kazanıyorlar.

Türkiyeli erkek işçilerin yüzde 54'ü, Türkiyeli kadın işçilerin ise yüzde 32.2'si sigortalı çalıştırılırken, Suriyeli erkek işçilerin yüzde 99.6'sı kadın işçilerin ise tamamı sigortasız. Bu durum aynı zamanda Türkiyeli erkek işçilerin yüzde 46'sının, Türkiyeli kadın işçilerin ise yüzde 63'ünün kayıt dışı olduğunu ortaya koyuyor.

SORUNLARI YARATAN KAPİTALİST DÜZENDİR!

Araştırmalara göre Suriyeli işçiler emek sömürsünü yoğun olarak yaşamaktadır. Bununla birlikte Türkiyeli işçilerin çalışma koşulları da aşağı çekilmektedir. Çünkü sermayedarlar istediği gibi hakaret edebileceği, sigortasız, düşük ücrete ve uzun saatlere kadar çalıştırabileceği Suriyeli işçileri tercih etmektedir. O nedenle Türkiyeli işçiler ya aynı çalışma koşullarını kabul etmek zorunda kalacak ya da işsiz kalacaktır. İki seçenek arasında kalan Türkiyeli işçiler, üçüncü

alternatifi ortaya koymadıkları sürece hep sorunu Suriyeli işçilerde bulacaklardır. Savaş nedeniyle yerinden yurdundan edilen ve başka ülkelerde katmerli sömürüye maruz kalan Suriyeli işçiler değilmiş gibi, tüm bu sorunların kaynağı da onlar gibi davranmak kapitalistlerin elini güçlendirmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Kapitalistler geçmişten bu güne işçileri, emekçileri ve halkları bölüp parçalayarak, birbirine karşı kıskırtarak sömürülerini sürdürmektedirler. Sorunları yaşayan işçi ve emekçiler de kapitalistlerin bu oyunlarına geldiği sürece ayaklarındaki pranga kalınlaşacaktır. İşsizlik, düşük ücret gibi sorunlar Suriyeli işçilerden kaynaklanmamaktadır. Bu sorunlar Suriyeli işçilerin ülkelerine gitmesiyle de çözülmeyecektir. Savaş ve saldırganlıktan beslenen, işsizlik, düşük ücret gibi sorunların yapısal hal almasına neden olan kapitalist düzen bizzat bu sorunların kaynağıdır. Sorunların çözümü de sömürü sistemine karşı birlikte verilecek diş dışı mücadeleden geçmektedir.

Fabrikalarda, atölyelerde birlikte çalışan Suriyeli işçiler Türkiyeli işçilerin sınıf kardeşidir. Türkiyeli işçilerin önlerinde duran üçüncü yol ise, birlikte çalıştıkları Suriyeli işçilerle bir araya gelip çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için adım atmaktır. Üretim süreçlerinde kardeşleşmeyi başaran farklı uluslardan işçiler, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin sefil çıkarları nedeniyle halkları yıkıma uğratan savaşlara karşı da ortak tavır sergileyeceklerdir.

DEV TEKSTİL'den Y Momentum önünde basın açıklaması

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, 13 Şubat günü atılan üyeleri ile birlikte akşam iş çıkışında yaptıkları açıklama esnasında fabrikanın müdürleri tarafından saldırıya uğramışlardı. Ardından Y Momentum fabrikası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Y Momentum Fabrikası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında sendika temsilcisi yemek molasında olan

işçileri sendikaya üye olmaya çağırdı. Ardından basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasında şunlar ifade edildi:

"Momentum Patronu Adem Yılmaz, Müdürleri Hakan Kol, Erol Kol Momentum işçilerini tehdit ve hakaretlerle baskı altına almaya çalışıyor. 13 Şubat günü 2 sendika üyemizi işten çıkartarak bir kez daha sendikaya olan düşmanlıklarını

gösterdiler. Fabrika önünde yaptığımız açıklamaya Momentum müdürleri Hakan Kol, Erol Kol ahlak dışı küfürler ederek ve yanında bulunan beslemeleri ile fiziki saldırıda bulundular. Orada bulunan sivil polisler fabrika yöneticilerine hiçbir müdahale bulunmazken sendika üyemizi ve yöneticimizi gözaltılar aldılar."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Trelleborg işçisi yaşanan sürece nasıl bakmalı?

Bugün DİSK genel kurullarında Trelleborg anlatılırken Petrol İş bürokratları da Trelleborg sürecini ağızından düşürmüyor. Elbette 43 günlük grevin ardından elde edilen %34 oranında zamma sıkıştıranarak.

Ücret bazında ele alındığında ilk başta yüksek gibi gözükse de aslında çok da bir şey ifade etmiyor. Çünkü 25 yıldan fazladır örgütlü olan Trelleborg'da 20 yıllık bir işçi dahi sözleşmeden önce 2800 TL civarında ücret alıyordu. Diğer yandan %34'lük zam oranı 1,5 yıl üzerinden belirlendi. Dolayısıyla 6 aylık 3 dönem içerisinde gerçekleşecek enflasyon bu zammı eritecektir. Burada grevde kalınan süre için ücret ve ayrıca ikramiye alınması ve yeni giren işçilerin çekme zammı günü kurtarıyor gibi gözükse de Türkiye'deki ekonomik tablo Trelleborg işçileri için hiçte iç açıcı değildir.

Grevde kazanılan dayanışma kültürünü taban örgütlülüğünü geliştirmek için değerlendirmeliyiz.

Grev süresince edindiğimiz deneyimler önemli bir yerde duruyor. Örneğin dün çayda belirli arkadaşlarla sohbet ederken, bugün ayırt etmeden yan yana yaşıyoruz. Dün ekonomik tablomuza, aile yaşamımıza dair dertleşmezken, bugün hepimiz iyi kötü birbirimizi tanır hale geldik. En önemlisi ise grev sürecinde yaşanan siyasal gelişmeleri grevle birlikte ele aldık.

Biz tüm bu süreçten gerekli dersleri çıkarıp, buna yönelik adımlar atmazsak

işte o zaman Trelleborg işçilerinin kadri 2015'teki yapılan sözleşmedeki haline geri döner. Bu yanlışları yapmamanın en önemli yanı sendikamızın eksikleri üzerinden tartışmak, tabanın söz, yetki ve karar süreçlerini işletmeyi sağlamaktır.

PETROL İŞ SENDİKASI'NIN EKSİKLERİ VE TRELLEBORG İŞÇİSİNİN YAPMASI GEREKENLER...

-Öncelikle sözleşme sürecinin son aşamalarında bile greve dair bir hazırlık yoktu. Grev komiteleri ve mücadele programı yok. İşçiler greve çıkılacağını grev sabahı öğrendi. Aslında basit gözükse de bu durum kopukluğun tipik örneklerinden biridir.

-Sermayedarlarla yapılan bizim bildiğimiz kadarıyla son iki görüşme tam açıklığıyla işçilerle paylaşılmadı. Burada patron temsilcilerinin verdiği teklifler ve zorlanma alanları üzerine işçilerle tartışılmadı, bu konularda neler yapılacağına dair kararlar alınmadı. Hep bir bekleme havasında olan işçiler son teklifler hakkında eksik bilgilere sahipti ya da hiç değildi. Oysaki kendi kaderimiz belirlenirken bunun birinci elden muhatabı bizler olmalıyız, tartışmalı da karar vereni de.

- Sürecin başında işçilerin net talebi %50 oranında zam iken %34 tabanın beklediği bir zam oranı değildi. Rakamların nasıl değiştiği hakkında bir bilgi yada fikrimiz yok. Bu da işçilerin ekonomik olarak ihtiyaçlarını karşılamayan bir ra-

kamla yola başlanıldığını gösteriyor bizim açımızdan.

-Son oturumda işçilere sorulmadan imza atıldı. Burada asıl sorun işçilerin son karar mercii olmamasıdır. Grev süresince kararların yukardan aşağı bürokratik mekanizmalar üzerinden verilmesidir.

-Grev süresince polise karşı alınan pasif tutum grevin anlam ve önemini sınırlandırmıştır. Greve destek için gelen gruplara slogan atılmaması yönünde polis tarafından yapılan baskı, grev çadırında sobanın söndürülmesi baskısı, fabrikanın birinde çadıra müdahale edilmesi tamamen keyfidir ve işçilerin moral motivasyonuna yapılan bir müdahaledir. Bu keyfi tutuma karşı örgütlü ve kararlı tutum alınmalıydı.

-Grevler işçi sınıfının en önemli silahı ve mevziisidir. Bunu güçlendirecek olan etkenlerden biri, sendikamızın işçilere sürekli bir program eşliğinde eğitim vermesidir. Trelleborg işçileri Kavel belgeselini izlerken sınıfına olan güvenlerini belirtmişlerdi. Sendika yönetimi uzun zamandır bunu yapmıyor. Bu konuda Trelleborg işçileri bunu zorlamalıdır.

Unutmamak lazım ki sendika bizim. Sendika yönetimlerinin işçiden üstün yanı yoktur olmamalıdır. Sendikal demokrasi işleyişi bunu gerektirir. Yukarıdan alınan kararlarla değil, tabandan işçilerin tartışarak verdiği kararlarla sendikal demokrasi şekillenebilir.

GEBZE'DEN BİR İŞÇİ

2019-2021 MESS grup toplu iş sözleşmesi süreci 2 Şubat'ta Birleşik Metal-İş'in de imzalamasıyla tamamlandı. Türk Metal'in imza atmasının ardından gözler Birleşik Metal-İş'e çevrilmiş, Birleşik Metal-İş ise tabanın basıncıyla ilk etapta imzalamamış ve 5 Şubat'ta grevde olacaklarını açıklamıştı. Ancak Çalışma Bakanlığı'nın çağrısıyla haftasonu, kimseye sorulmadan neredeyse aynı taslağa imza atılması, bu sürece giderken grev iradesinin en güçlü merkezi olan Gebze şubenin ikiye bölünmesi işçiler tarafından tepkiyle karşılanmıştı.

Bugün Gebze'de Metal İşçileri Birliği'nin çağrısıyla bir araya gelen metal işçileri ve diğer sektörlerden öncü işçiler sözleşme sürecini, Gebze şube üzerin-

Gebze'de metal işçileri MESS sürecini değerlendirdi

den oynanan oyunu ve önümüzdeki süreci tartıştı. 10'dan fazla fabrikadan Türk Metal ve Birleşik Metal-İş üyelerinin ve sendikamızın katıldığı toplantı ilk olarak süreci özetleyen bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada meydanlarda demokrasi üzerine nutuklar atan, "sermayeye karşı grevden vazgeçemeyeceğiz" diyen Birleşik Metal-İş ağalarının yine antidemokratik yöntemlerle bir süreç işlettikleri vurgulandı. 2015 Metal Fırtınası'na da değinilen konuşmada iş-

çilerin kendi özgücüne güvenerek ayağa kalktığı delinmez denilen sözleşmelerin yırtılıp atıldığı aktarıldı. Metal işçilerinin gerek işçi sınıfı içinde gerekse de tüm bir toplumda gördüğü lokomotif işlevinin altı çizilerek sermaye sınıfının da sermaye devletinin de, sendika bürokratlarının da bu güçten korktuğu, her adımını buna göre attığı söylendi. Bu potansiyeli güce dönüştürmek için de komiteler kurma, yan yana gelme çağrısı yapıldı.

İlk sunumun ardından birçok işçi söz alarak sendikal bürokrasinin tutumunu eleştirerek neler yapılabileceği üzerine tartışmalar yürüttü. Özellikle Birleşik Metal-İş bürokrasisinin tutumu ve Gebze'de yaşanan şube bölünmesi üzerine işçilerin iradesinin çiğnendiği, bunun önüne geçebilmek için taban örgütlenmesinin ve fabrikadan bağımsız komitelerin önemi üzerine duruldu.

Toplantı somut planlamalar ile son buldu. Taban örgütlenmesi ve komite eğitimi gündemli olacak olan bir sonraki toplantının tarihi ve gündemi belirlendi. Ayrıca fabrikalarda daha güçlü zeminler oluşturmak için adımlar atmaktan planlamalar yapıldı.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Metal işçileri “sendika biziz” demeliler!

2019-21 Metal Grup TİS süreci sendikal bürokrasinin satış sözleşmesini imzalamasıyla sonuçlandı. Her sözleşme sürecinde bürokratlar metal işçilerini bu ihanet sözleşmesine ikna etmek ya da zorla kabul ettirebilmek için yeni yol ve yöntemler buluyor. Bu sözleşme döneminde Türk Metal çetesinin başı Pevrul Kavlak sürecin başından beri hiçbir görüşmeye gitmedi ve uyuşmazlık zaptının tutulması ve grev kararının alınması ile birlikte meydanlarda boy göstermeye başladı. Ardından büyük bir şov eşliğinde “çizmelerimi giydim, masaya yumruğumu vurmaya geliyorum” diyerek Türk Metal üyesi işçilerde, masada iyi haklar alınabileceği algısını yaratmaya çalıştı. O zamana kadar fabrikalarda ve meydanlarda yapılan eylemlerde metal işçisi kararlılığını ve coşkusunu gösteriyordu. Pevrul’un görüşmelere başlaması ile Türk Metal’in olduğu fabrikalarda bir sessizlik ve bekleyiş başladı. Bundan sonrası da malum son gerçekleşti ve satış sözleşmesi imzalandı. Yeri geldi mi Türkiye’nin en ileri, öncü ve mücadeleci sendikası diyen Birleşik Metal açısından da süreç çok farklı işlemedi. Sadece görüntüler farklıydı ama sonuç yine aynıydı.

Sözleşme sürecine ve sonrasına baktığımızda metal fabrikalarından yansıyanlar satış sözleşmesine yönelik tepkilerin devam ettiğini gösteriyor. Metal işçisi 2015’te yaşanan metal fırtınası ile başlayan ve sonrasında bir türlü yok edilemeyen bir dinamizm taşıyor. Uygun koşullar oluştuğunda birçok fabrikada tepkiler ortaklaşıyor. Bu süreçte de son ana kadar işçilerin gösterdikleri grev iradesi ve kararlılık bunu açıkça göstermiştir. Ancak sendikalardaki sağ ve sol görünümü ağaların oluşturduğu cendere bir türlü kırılmıyor.

Metal işçileri arasında gelişen tepkiler konusunda Birleşik Metal üyesi işçiler, özelden ise Gebze’deki işçiler belirgin bir şekilde öne çıktı. Metal işçisi arasında gelişen tepkilerin ve öfkenin gerisinde son yıllarda artan ekonomik krizin işçilerin yaşamındaki etkileri, yeni zamların ve vergilerin dolaylı ve dolaysız etkileri, fabrikalardaki çalışma koşullarının ağırlaşması yer alıyor. Bununla beraber unutturulmaya çalışılan metal fırtınasının fabrikalarda yarattığı etki de yerli yerinde duruyor. Artık sözleşme süreçle-

ri sendikal bürokrasi için bir imza atarak bitirilemiyor. Türk Metal çetesi bile göstermelik de olsa fabrika içinde ve dışında eylemler, mitingler gerçekleştiriyor. Açık ve şeffaf bir süreç işletiyormuş havası vermek zorunda kalıyor. Bu tür adımlar, sermayenin ve Türk Metal’in halen metal fırtınasından, işçilerin eylemli tepkilerinden nasıl korktuklarını göstermekte.

Metal işçisinin imzalanan ihanet ve satış sözleşmesinden memnuniyetsizliğini ve rahatsızlığını fabrikalardan yansıyanlara bakınca rahatlıkla görebiliriz. Örneğin Türk Metal’in fabrikalarda sözleşme sonrası yaptığı klasikleşmiş şovlarına işçiler rağbet göstermiyor. Sadece oluşturdukları şatafatlı saltanatlarından paylar alan yalaka takımı bu şovlarda boy gösteriyor. DİSK Genel Kurulu’nda Adnan Serdaroğlu’nun YOL TV’ye verdiği röportajda “sözleşmeden %90 memnun, sadece %10’luk bir kesim rahatsız, onların da rahatsızlıklarını gidermek için çalışmalarımız devam ediyor” açıklaması aslında birçok şeyi açıklıyor. Onun %10 dediği aslında fabrikalarda grev iradesini ve kararlılığını en önde karşılayacak olanlardı.

Metal Grup TİS süreci aslında sergilenen bir mizansendi ve bu mizansenin arkasında AKP iktidarı, kapitalistler şahsında MESS ve onların sınıf içerisindeki ajanları sendikal bürokrasi vardı. Metal işçisi sermayenin AKP iktidarı eliyle yarattığı bu sömürü cehenneminden rahatsız ve buna karşı bir çıkış aramakta olduğunu eline geçen her imkânda gösterdi. Ancak bu çıkış her defasında en-

gellenmekte ya da bastırılmaktadır. Buna neden olan belli sebepler var kuşkusuz. Bu etkenlerin öne çıkanlarını şöyle sıralayabiliriz: AKP iktidarının her seferinde devreye soktuğu grev yasakları, Artan baskı ve zorbalık, Yüksek Hakem Kurulu kararları, krizin yansımaları olan ve sürekli artan işsizlik vb... Bunla beraber işçinin kendi öz örgütü olması gereken sendikalara hakim ihanetçi, icazetçi ve uzlaşmacı anlayışların metal işçisinin yerine söz sahibi olması. Asıl önemli olan sebep ise metal işçisinin yıllardır kıramadığı bu cendereyi parçalayacak olan örgütsüzlüğüdür. Metal işçisi bu cendereyi aştığı anda sınıfın genelini mücadele sahnesine çekebilecek dinamikleri taşımaktadır. Fabrikalarda yaşanan kölelik koşullarına karşı işçiler öfkeli ve tepkili ancak bunu eylemli bir hatta birleştirmedikçe ve bu süreçleri sendikal bürokrasiye havale ettikçe işçiler daha da kötü koşullara mahkûm olmaya devam edecektir. Bunu son yıllarda yaşanan gelişmeler daha net göstermektedir. Bugünkü sendikal düzen işçilerin atacağı her ileri adımı, göstereceği her direnci engellemeye, kösteklemeye çalışmaktadırlar. Solcu, mücadeleci geçinenler ise “kendilerinin daha iyisini yapmak istediğini, ancak işçilerin geri bir bilince sahip olmasından kaynaklı ellerinin kollarının bağlı olduğu” yalanıyla günlerini geçirmektedir.

Bugün metal işçisinin ihtiyacı aslında bir kıvılcım. Sözleşme sürecinde ilk etapta fabrikalarda grev iradesi ve kararlılığı gösterenler ileri, öncü işçilerdi.

Bu kararlılık tüm fabrikalardaki geri tutumlarının da önüne geçmişti. Öyle ki Birleşik Metal ilk etapta sözleşmeyi imzalamayarak grev tarihi bile açıklamak zorunda kalmıştı. MİB’in sosyal medya sayfasına gelen mesajların bazılarında işçiler, fabrikalarda yapılan grev oylamasında hayır demesine rağmen grev kararının arkasında duracaklarını ve sonuna kadar gideceklerini ifade ediyorlardı. Bu haklı ve meşru davada ileri, öncü işçilerin kararlı ve mücadeleci duruşundan kaynaklanıyordu. Geri işçiler bu kararlılık karşısında ileri çıkabiliyor ya da mücadelede rol alabiliyordu. Ancak ipler sendika bürokrasinin eline geçtiği anda ileri olan her şey bir anda geriye çevriliyor. Bu noktada önemli olan metal işçisinin yıllardır biriktirmekte olduğu öfkeyi, tepkiyi fabrikalarda olan mücadele dinamizmini açığa çıkaracak olan ileri, öncü işçilerin inisiyatif almasıdır. Öncü işçileröz örgüt-lülüklerine sahip çıkarak “sendika biziz” demeliler ve sendikal bürokrasinin oyunlarını fabrikalarda kurulan bağımsız örgütlenmelerle boşa düşürmelidir.

Sınıf mücadelesi tarihinde bunun birçok örneğini görmekteyiz. Yakın tarihte ise Greif işçilerinin mücadelesi metal işçisine yol göstermektedir. Greif işçileri sendika bürokratlarının kollarına kendilerini bırakmak yerine fiili, meşru ve militan mücadele yolunu tutarak sınıfın gelecekteki mücadelesine ışık tutmuştur. Şimdi sıra öncü metal işçilerinin bu ışığın yolundan kendi sınıf bölüklerine yol göstermesindedir.

Her süreç bir yenilgi değil, metal işçileri adına derstir!

2019 -2021 MESS Grup TİS süreci 2 şubatta Birleşik Metal'in satış sözleşmesini imzalamasıyla son buldu. Süreç herkesin malumu MESS'in bilindik ücret politikasıyla başladı. MESS'in ve sendika bürokratlarının programı baştan belliydi. Önemli olan ise tabanın ne yapacağı idi.

Bilindiği gibi son iki sözleşme dönemi 2015'te yaşanan metal fırtınasının itki-siyle geçmişti, MESS ve sendika bürokratları adına. Son sözleşme sürecinde bir kez daha Türk Metal çetresinin ardından Birleşik Metal'in de sözleşmeyi imzalaması bekleniyordu. Fakat Birleşik Metal tabanının yarattığı basınç, Birleşik Metal bürokratlarını imza atmaktan geri tuttu. Sonrası ise malum; Birleşik Metal farklı manevralarla oyunlar oynayıp, sözleşmeyi imzaladı.

METAL İŞÇİLERİNDEN YANSIYANLAR!

Sürecin başından sonuna kadar birçok öncü metal işçisi Metal işçileri Birliği'nin sosyal medya hesabını kürsü olarak kullandı. Genel olarak sayfaya yansıyanlara bakarsak, metal işçilerinin söylemek istediklerini şu şekilde toparlayabiliriz.

Fabrikalar arası bağlantılar yeterince kurulamadı. Sendika bürokratları işçilerin arasında korku yaymak için yoğun

bir çaba içerisine girdi. Sınıfı bölmek için tüm bunlar etkili oldu. Gebze şubenin bölünmesi tabanda bir öfkeye yol açsa da somutta cesaretli adımlar atılmayınca ihanet sözleşmesinin imzalanmasının önü açılmış oldu.

Öte yandan, süreç içerisinde şunlar zorlanabilirdi: Metal fırtınasında adımları atılan ama tam oturtulamayan fabrikalar arası kurullar oluşturulabilirdi. Ortak kanallar üzerinde güçlü adımlar atmanın zeminleri yaratılabilirdi.

HER SÜREÇ BİR YENİLGİ DEĞİL, METAL İŞÇİLERİ ADINA DERSTİR!

Birleşik Metal üyesi işçilerin grev iradesi Türk Metal tabanındaki metal işçileri için de umut oldu. 5 Şubat grev kararı mevcut durgunluk halinde bile heyecan yarattı. Aslında metal işçisinin ihtiyacı olan bu süreçte daha cesaretli adımlar atmaktı.

Fakat metal işçilerinin gelişmelere müdahale edecek alternatif bir örgütlenmesi olmayınca mevcut dinamik kendi içinde erimeye terk edilmiş oldu. Sadece bir fabrikada bile alternatif bir örgütlenme olmuş olsa idi daha farklı bir sürecin önü açılabilirdi. Fakat satış sözleşmesini imzalayan sendika bürokrasisine dönük en ufak bir tepki dahi örgütlü biçime dönüşemedi.

Metal İşçileri Bülteni'nin son dağıtımında ise işçilerin yüzlerinde okunan ifade tamamen değişmişti. Grev sürecinde yüzü gülen, grevi heyecanla bekleyen metal işçileri sözleşme sonrasında kavga-dan kaçmış bir ruh hali ile davranıyordu.

Açık ki, metal işçileri mücadeleye her zaman hazırды. Eksiklerini tamamladığında ise yeni metal fırtınaları yaratacağı ise açık. İşte umut da kavga da mücadele de bu gerçekliğin içerisinde gizli.

GEBZE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

İşçi sınıfının bilinci olmadığından bu sözleşmeler geleceğimizi etkileyecek

Türk Metal taslağı açıkladığı gün zaten kendini belli etmişti. Yüzde 26 ile masaya oturmaları beklentileri karşılamayacaklarını gösteriyordu. Her sözleşmede olduğu gibi %10 ile 15 arası imza attığı için TOFAŞ'ta çalışanlar yüzde 15 bekliyordu. Tofaş yan sanayilerinden sendikasız Ermetal'de daha önce yüzde %21'lik zam yapılması Tofaş için de bir umut olmuştu. Biz de bu kadar olur mu diye? Ama Ermetal'de zammı alan Türk Metal olmadığı için bir umut olarak kaldı.

Tofaş çalışanları baştan beri eylemlere soğuk davranıyordu. Çoğunluk katılmıyordu eylemlere Türk Metal'e güvenmediği için. Özellikle yeni işe girmiş olanlar, yani bir ya da iki sözleşme görmüş işçiler

katılmıyordu eylemlere. Çünkü 2015'de işe girenler, eylemlerden sonra birçok şeyden faydalandılar. Etliye, sütlüye karışmadan ve metal fırtınası sonucu Türk Metal'in tarihi boyunca aldığı en iyi zam sürecini yaşadılar 2017'de. Hiçbir şeye karışmadan, zarar görmeden, elini taşın altına koymadan iyi ücretler kazandılar. Nasılsa birileri alıyor.

TOFAŞ dışındaki fabrikalar yeter, onların yapacakları eylemler yeterli olur gibi bir düşünce ile davrandı 2015'den sonra giren yeni işçiler. Kadın işçilerin çoğu zaten böyle şeylerden uzak mesafede duruyordu.

İşçi sınıfının bilinci olmadığından bu sözleşmeler geleceğimizi etkileyecek.

Belki de yıllar sonra bunlar tartışma konusu olacak.

Zaten 2015 eylemlerine katılıp fabrikada hala çalışanlar kızgınlık, kırgınlıktan dolayı eylemlere katılmadı.

Kendisinin seçmediği atama ile gelen bir şube başkanına kim güvenir ki.

İşçilerin seçmediği temsilci ve başkan olduğu sürece bundan sonraki sözleşmelerde de TOFAŞ'ta işçiler bu tip eylemlere soğuk bakacak.Tarihinde hiç grev yapmamış bir sendika, patronu nasıl grev ile tehdit edebilir ki. Ellerine verilmiş bir kâğıdı bile okumaktan aciz sendikacılar olduğu sürece işçiler her sözleşmede masa da satılacaktır.

TOFAŞ'TAN BİR İŞÇİ

Türkiye asgari ücret sıralamasında sondan üçüncü

Türkiye'de işçi ve emekçilerin neredeyse tamamı açlık sınırında seyreten ücretlerle yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Zira, işçi ve emekçilerin büyük bir kesimi asgari ücret karşılığı çalıştırılıyor.

AKP iktidarı ve sermayedarlar emekçilere reva gördükleri sefalet ücretleri konusunda pişkin açıklamalar yapadursun, Avrupa İstatistik Ofisi (Eurostat) tarafından açıklanan verilere göre, Türkiye'de 2020 yılı itibarıyla uygulanmaya başlanan asgari ücret konusunda Avrupa Birliği (AB) ülkeleri arasında sondan 3. sıraya kadar düştü.

Eurostat'ın verilerine göre AB ülkelerinde işçi ve emekçilere verilen asgari ücret miktarları ise şöyle:

Lüksemburg 2143 Euro, İrlanda 1658 Euro, Hollanda 1635 Euro, İngiltere 1597 Euro, Belçika 1594 Euro, Almanya 1580 Euro, Fransa 1540 Euro, İspanya 1050 Euro, Slovenya 940 Euro, Malta 777 Euro, Yunanistan 758 Euro, Portekiz 741 Euro, Polonya 611 Euro, Litvanya 607 Euro, Estonya 584 Euro, Slovakya 580 Euro, Çek Cumhuriyeti 575 Euro, Hırvatistan 546 Euro, Macaristan 487 Euro, Romanya 466 Euro, Türkiye 448 Euro, Letonya 430 Euro, Bulgaristan 312 Euro.

Geçmişten geleceğe... / 1

DİSK'e g

Türkiye işçi sınıfının gelmiş geçmiş en görkemli eylemi olan 15-16 Haziran Direnişi, DİSK'in kapatılmasını hedefleyen yasa tasarısına karşı patlayan büyük bir işçi öfkesi idi. Bu öylesine bir öfkeydi ki, İstanbul'un iki yakasından 150 bin işçi şehri zapt etmiş, burjuvalar "Kaçın, işçiler geliyor!" diyecek denli ecel terleri dökmüşlerdi.

Peki, büyük çoğunluğu üyesi bile olmadığı halde DİSK'i kapatmayı hedefleyen bir yasa tasarısına karşı böylesine sarsıcı bir direniş yaratan neydi? Bir başka ifade ile, DİSK nereden doğdu, işçi sınıfı için ne anlam ifade ediyordu? Dahası, o günden bugüne nasıl bir tarihsel miras bıraktı, çözülmesi gereken hangi soruları gündeme getirdi?

Tam da 15-16 Haziran Direnişi'nin 50. yılına yaklaşırken ve yeni bir DİSK Genel Kurulu'nun sözde birlik nutukları arasında, bu deneyimi masaya yatıracamız. Zira DİSK, bugün geldiği tablodan bağımsız olarak, hala da Türkiye işçi hareketi tarihinin en önemli deneyimi ve mirası durumundadır.

Öncelikle, üç başlık halinde DİSK'i yaratan koşulları, kuruluşundan kapatıldığı 12 Eylül faşizmine kadar olan dönemi ve yeniden kapılarını açtığı 1991 yılından bugüne yaşadığı evrimi ele alacağız. Sonrasında, gündeme gelen sorulara, tam da yeni 15-16 Haziranlar yaratabilmek bakışıyla, önümüzdeki haftalarda yanıtlar arayacağız.

UZUN SESSİZLİĞİN ARDINDAN

Bilindiği gibi Türkiye'de işçi sınıfı burjuva devriminin ateşi içinde pişerek tarih sahnesine çıkmadı. Tüm geç kapitalistleşen ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de kapitalizm daha özgün ve dolambaçlı yollardan toplumsal egemenliğini inşa etti. İşçi sınıfı da bu özgün koşullar içinde gelişip serpildi ve hareketlendi.

İlk işçi hareketleri Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde kendisini gösterdi. Ne var ki Osmanlı toplumunda kapitalizmin iki karşıt sınıfı öncelikle azınlıklar içerisinde şekillendi. Ve Cumhuriyet dönemine geçildiğinde, modern kapitalist ilişkilerin geliştiği bölgeler artık ülke toprakları dışında kalmıştı. Ve modern bir kapitalist devlet inşa etme çabasında olan Kemalist burjuvazi, ilk andan itibaren

işçi haklarına karşı hasmane bir tutum içerisindeydi.

Yerli burjuvazi yaratma çabasının ilk adımları sanayinin devlet eliyle güçlendirilmesi biçiminde atıldı. Yani sıra, devlet desteği ve ticari sermaye birikimi ile kapitalistleşecek bir zengin kesim yaratma çabasına girildi.

Bu çabaların sonucu olarak '40'lı yıllarla birlikte modern sınıf ilişkileri Türkiye topraklarında kendisini hissettirmeye başlamıştı. '46 sonrasında, savaş dönemi zorunluluklarının getirdiği nispeten kapalı ekonomiden savaş sonrası dönemin emperyalist dünya ekonomisine eklenme demek olan serbest ekonomiye geçiş sürecinin etkileri sınıf ilişkileri alanında da kendisini gösterdi.

Anayasada "sınıf esasına dayalı örgüt kurma" yasağının kalkması ile birlikte hızlı ve yaygın bir biçimde sendikalar kurulmaya başladı. Bu dönemde kurulan sendikalar büyük oranda Türkiye Sosyalist Partisi ve Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi öncülüğünde sahneye çıktılar.

Devletin bu ilk sendikalara tepkisi çok hızlı ve sert oldu. Yıllar sonra 15-16 Haziran'a yol açacak olan DİSK'i kapatma hamlesi gibi, daha Osmanlı döneminde 1908 yılında hayata geçen Tatil-i Eşgal Kanunu ile yapıldığı gibi, '46 sendikacılığı da burjuva devlet tarafından doğar doğmaz boğulmak istendi.

'46 sendikacılığının yaşadığı bu akıbet, sendika-siyaset-devlet ilişkisi açısından, Cumhuriyet döneminin ilk örneği olarak fazlasıyla öğreticiydi. O günden bugüne sendikal alana hakimiyet devlet temel bir politikası olageldi.

GÜDÜMLÜ SENDİKACILIK DÖNEMİ

'46 sendikacılığına vurulan hızlı ve sert darbenin ardından, '48 yılı ile birlikte sendikal örgütlenmeler yeniden gündeme geldi. Ancak bu kez, tek parti döneminin son demelerini yaşayan CHP tarafından, işçi kitlelerini denetim altında tutmak hedefiyle...

Sanayi yatırımlarının neredeyse tamamı hala devlet tarafından gerçekleştiriliyor, dolayısıyla buralarda çalışan işçileri her cepheden kontrol altında tutmak gerekiyordu. Kurulan sendikaların yanı sıra, CHP bu dönemde çeşitli cemiyetler

eliyle de işçi kitlelerini kontrol altında tutacak araçları geliştirme çabasını sürdürüyordu. Devlet işletmelerinde başlayan bu sendikacılık, büyük oranda uyumlu ve diyalogcu bir anlayışı da ilk andan itibaren egemen kılıyordu.

Bu dönemin sendikal hareketinde dikkat çeken bir özellik, sınırları çizilmiş bir örgütlenme şemasına sahip olmamasıydı. İşyeri ya da işkolu ölçeğinde sendikalar kurulabiliyor, aynı işkolunda ya da aynı bölgedeki sendikalar kendi aralarında çeşitli birlikler oluşturabiliyordu.

Bu birliklerden en önemlisi, daha sonrasında DİSK'in kuruluşunda da bileşenlerinin özel bir rol oynayacağı İstanbul İşçi Sendikaları Birliği idi.

Türk-İş, 1952 yılında ve kimilerine göre doğrudan bir CIA operasyonu olarak kuruldu. Biz, Türk-İş'in kuruluşuna ilişkin bu tartışmanın bir tarafı olmayacağız. Kimi kaynaklarda CIA ajanı Brown'un Türkiye'de bir konfederasyonun kurularak kendi denetimlerindeki uluslararası bir federasyona bağlanması için girişimlerinin olduğu, hatta kimi sendika genel kurullarında bu yönlü konuşmaları olduğu ifade ediliyor. Birçok kaynakta da bu durumdan bağımsız olarak dönemin sendikacılarının bir konfederasyon ihtiyacına dair tartışmaları olduğu yer alıyor.

Bu tartışmalardan bağımsız olarak, Türk-İş'in ilk andan itibaren resmi ideolojinin işçi sınıfına taşınması misyonu ile hareket ettiği konusunda bir tartışmamız bulunmuyor. Bu durumu Türk-İş 3. Genel Kurulu Faaliyet Raporu da, "*Biz sermayenin haklarını biliyor ve tanıyoruz. Biz sınıf mücadelesi istemedik ve istemiyoruz!*" sözleriyle itiraf ediyor. Ayrıca 1960'lı yıllarla birlikte AID üzerinden aldığı yardımlar ve Amerika gezileri, Amerikan sendikacılığının Türk-İş'e hakim kılınması noktasında kritik bir rol oynuyor. Komünizmi Telin Mitingleri ve TİP'in kuruluşunun ardından gündeme getirilen Çalışanlar Partisi girişimi de, Türk-İş yönetiminin tuttuğu sendikal mevzi üzerinden oynamaya çalıştığı siyasi rolü en çıplak şekilde ortaya seriyor.

SENDİKACILAR SİYASETİN NERESİNDE?

Döneme ilişkin anlatımlar daha ilk andan itibaren milletvekili olmanın sen-

dikacılar için bir hedef olduğunu gösteriyor.

1961 yılında 100 bini aşkın işçinin katılımı ile gerçekleşen Saraçhane Mitingi, sendika yöneticilerine sahip oldukları etki alanını ve gücü gösteren önemli bir veri oldu.

Sonraki yıllarda Türkiye siyasi tarihinin önemli bir figürü haline gelecek olan Türkiye İşçi Partisi (TİP) bu koşullarda 12 sendikacının girişimi ile kuruldu.

TİP'in varlığı ya da TİP'li sendikacılar ile Türk İş'e hakim sendikal anlayış arasındaki ayrımlar, '60'lı yıllar boyunca sendikal mücadelede ciddi tartışma ve gerilimler yaratarak, aslında DİSK'e giden süreçte de önemli bir rol oynadı. DİSK'in kuruluşunun aynı zamanda TİP'in kuruluş yıldönümü olan 13 Şubat'a denk getirilmesi ise, bu etkinin kapsamı ve gücü konusunda bir fikir veriyor

TİP'in 12 sendikacı tarafından kurulması, bu sendikacıların sahip oldukları kitle tabanına rağmen beklenen etkiyi yaratmamıştı. Asıl yükselişini partinin M. Ali Aybar önderliğine teslim edilmesi ve bir aydınlar partisine dönüşmesinin ardından yaşadı. 1965 seçimlerinde elde edilen başarı ise bu sendikacıları zaten kendilerinin kurucusu olduğu partiden beklentilerini artıran bir rol oynadı. Bu dönemde TİP milletvekillerinden birinin DİSK'in kurucularından Lastik-İş Başkanı Rıza Kuas olduğunu ve Kuas'ın aynı zamanda TİP Genel Sekreteri olduğunu belirtmekte fayda var.

TİP'in ve TİP'li sendikacıların yükselişine Türk-İş yönetiminin tepkisi dikkate değerdir. İlk döneminde Türk-İş'in sınırları çizilmiş bir örgütlenme şeması olmadığını, sektörel ve bölgesel birliklerin önemli bir rolü olduğunu söylemiştik. Saraçhane Mitingi sonrası dönemde Türk-İş'te bölge başkanlıkları kurularak mevcut bölgesel birlikler feshedildi. Böylece görece bağımsız davranma olanağı bulan sendikaların önü kesildi.

İkinci girişim ise Çalışanlar Partisi girişimi üzerinden yaşandı. TİP'in kuruluşuna da davet edilen Türk-İş Başkanı Seyfi Demiroz bu daveti TİP'in sosyalist görünümü gerekçesi ile geri çevirirken, Saraçhane Mitingi'nin ardından Çalışanlar Partisi'nin kurulması için girişimlere başlamış, ancak TİP'in yaşadığı hızlı yükselişten sonra bu adımdan vazgeçmiştir.

iden yol

1963 yılında ise Türk-İş içindeki TİP'li sendikacıların önünü kesmek için yeni bir hamle yapıldı. 1963 yılının ikinci yarısında peşpeşe Maden-İş Sendikası ile aynı işkolunda Metal-İş Federasyonu, Ges-İş'in karşısına Tes-İş Federasyonu ve Yapı-İş Federasyonu'nun karşısına Çimse-İş Sendikası kuruldu ve her üçünün başına da Adalet Partisi'nde milletvekilliği yapmış kişiler başkan olarak atandı.

1966 yılında gerçekleşen Türk-İş 6. Genel Kurulu'nda ise TİP'li sendikacılar Türk-İş Yönetim Kurulu'nda dışlanarak, ayrılık öncesi son politik hamle yapıldı. Aslında bu iki tarafın da en başından beri istediği ve beklediği bir gelişmeydi. AP'li ve CHP'li sendikacılar Türk-İş içinde TİP'lileri istemezken, TİP'liler ise yeni bir konfederasyon kurulması fikrini çok daha önce oluşturmuşlardı. Belli ki bu düşüncenin oluşmasında, 1965 seçimlerinde alınan başarının ve hızlı yükselişin özel bir rolü vardı.

İTHAL İKAMECI SANAYİLEŞME VE SENDİKACILIK

TİP'in varlığı ile siyasal planda da karşılığını bulan Türk-İş içi rekabette, İstanbul ve Ankara ekolleri olarak tanımlanabilecek iki sendikal eğilim arasındaki farklılıklar önemli bir rol oynadı.

Ankara ekolü neredeyse tamamen devlet işletmelerinde örgütlü, diyaloga ve uzlaşmaya dayalı bir sendikal anlayışı temsil ederken, İstanbul ekolünün yükselişi daha çok hızlı gelişen kapitalizm döneminde özel sektör işçilerinin örgütlenme ve mücadele dinamiği ile açığa çıktı.

Bazı ilerici yazarlar, bu gelişmelerin yaşanmasında, ithal ikameci sanayileşmenin ve onun sınıf ilişkilerine yansımalarının önemli bir rolü olduğunu söylemektedirler. İthal ikameci sanayileşme modelinde işçi ücretleri tek başına bir maliyet unsuru değil, aynı zamanda pazarı genişleten bir unsurdur. Buna göre, pazarı genişletmeyi öngören kapitalistin işçi ücretlerinde daha esnek davranması ve sendikal özgürlüklere katlanması beklenir.

Bu değerlendirmelere göre, bu durum DİSK'e bağlı sendikaların gelişimde önemli bir rol oynamıştır. Ancak '60'lı yıllar boyunca gerçekleşen işçi eylemlerinin sertliği, hiç de beklenen gelişmenin ya-

şanmadığının açık bir kanıtıdır. Bu eylemlerin önemli bir bölümünde patronların sendika seçme özgürlüğüne karşı müdahaleleri önemli bir rol oynamıştır.

Elbette ithal ikameci sanayileşme süreci hızlı bir sanayileşme ile, modern sınıf ilişkilerinin gelişmesi ve sınıf mücadelesinin ivme kazanmasında önemli bir rol oynamıştır. Ancak bu rol, kapitalistin işçi haklarına karşı hoşgörülü yaklaşımı ile örgütlenmenin önünü açan bir rol değil, tam tersine geç kalmış Türkiye burjuvazisinin hızlı ve yoğun sermaye birikimi yaratma hevesi ile giriştiği pervasız tutumlarla sert sınıf mücadelelerini tetikleyen bir rol olmuştur.

Daha 1963 yılında gerçekleşen Kavel grevi, sonraki yıllarda birbirini izleyen Paşabahçe, Derby, Singer, Demirdöküm vb. militan direnişler, ithal ikameci sanayileşmeye ilişkin beklentilerin tersine, kapitalistlerin işçi hakları konusundaki pervasız, sendikal özgürlükler alanında "saygısız" olduğunun kanıtıdır.

Buralarda yaşanan sert mücadelelerin, yeni yeni gelişip güçlenmeye başlayan işçi sınıfı saflarında bir çıkış arayışı doğurmasından, mücadelede yeni biçim, araç ve yöntemleri gündeme getirmesinden daha doğal bir şey olamaz.

DİRENIŞLER VE YOL AYRIMI

DİSK'in kuruluşunda Paşabahçe Grevi'nin ve grev sürecinde yaşanan tartışmaların özel bir rolü olduğu bilinir. Ancak Paşabahçe Grevi'ne gelene kadar birçok grev ve direniş sürecinde Türk-İş içinde ciddi görüş ayrılıkları ve gerginlikler yaşandı. Bu gerginlikler Türkiye işçi sınıfına grev hakkını kazandıran Kavel Direnişi'ne kadar uzanır. Kavel'den sonra da Kozlu başta olmak üzere birçok eylemde bu ayrılıklar devam etti. Ancak özellikle Kozlu'da iki grevci işçinin kurşunlanarak katledilmesine karşın, Türk-İş Başkanının gazetelere, olaylarda komünist parmağı olduğunu ve ilgili makamlara zamanında gerekli bildirimleri yaptıklarını söylemesi, bu fikir ayrılıkların sadece direnişlerin yürütülmesi noktasında olmadığını da göstermektedir.

Paşabahçe Grevi bu tartışmaların son noktası olmuştur. Grevi sahipsiz bırakan Türk-İş yönetimine karşı kimi sendikalar ortak bir komite ile grevi sahiplen-

miştir. Bu süreçte yaşanan tartışmaların ardından Türk-İş Onur Kurulu, 7 Aralık 1966'da, Petrol İş Sendikası'nı 15 ay, Kristal-İş Sendikası'nı 15 ay, Maden-İş Sendikası'nı 6 ay, Lastik -İş Sendikası'nı 3 ay ve İstanbul Basın-İş Sendikası'nı 3 ay süreyle üyelikten ihraç cezası vermiştir.

14 Ocak 1967'de 17 sendikanın katıldığı bir toplantı ile DİSK'in kurulacağı bir bildiri ile açıklanırken, nihayet 13 Şubat 1967 günü Maden-İş, Lastik-İş, Gıda-İş, Basın-İş ve Türk Maden-İş Sendikaları adına genel başkanlarının İstanbul Valiliği'ne yaptığı başvuru ile DİSK resmen kurulmuştur.

14 Ocak'ta gerçekleşen toplantıya katılan sendikaların bir bölümü de daha sonraki günlerde DİSK'e üye olurlar. Paşabahçe Grevi'nin sürdürücüsü Kristal-İş'in ve Petrol-İş'in en ağır cezaları alan sendikalar olmalarına rağmen DİSK'e katılmaları ise dikkat çekicidir.

İşçi sınıfının çıkış arayışı ve DİSK'in sınırları

Tüm bu tabloya bakıldığında, DİSK'in kuruluşu aslında, yeni şekillenmeye başlayan Türkiye işçi sınıfının daha ilk andan itibaren mücadele istek ve arayışı içinde olduğunun, ancak mevcut sendikal yapılanmanın bu arayışa yanıt veremediğinin bir ilanıdır.

Geç kapitalistleşen Türkiye'de, kapitalistlerin hızlı sermaye birikimi arayışı sınıf çatışmasını tetiklemiş, işçi sınıfının haklarını ve geleceğini korumak için dış bir mücadeleye hazır olduğunu göstermiştir.

Ne var ki, TİP'in belirgin etkisiyle kurulan DİSK, o gün dahi, mücadelecilerle duş ve söylemlerine rağmen, işçi sınıfının devrimci ruhunun taşıyıcısı olmadığını ortaya koymuştur.

Güçlü bir sınıfsal birikimden ve taban örgütlenmelerinden yoksunluk koşullarında, DİSK'te de sınırları belirleyen öncünün ideolojik-politik konumlanışı olmuştur.

Bugün hala birçok kimse tarafından DİSK'in adında yer alan "devrimci" tanımına başka anlamlar yükleniyor ve beklenti içerisine giriliyor. Ancak daha o günden DİSK adında yer alan "devrimci" tanımının İngilizce çevirisinde "ilerici" anlamına gelen "progressive" in kullanılması, ilk andan itibaren devrimciliğe yüklenen anlamın da sınırlarını göster-

mektedir.

DİSK'in ve aslında TİP'in kendisini üzerinde var ettiği zemin aslında 1961 Anayasası'nın getirdiği görece özgürlükler ortamıdır. DİSK yöneticileri her fırsatta anayasaya vurgu ve gönderme yaparken, TİP'in o dönemki politik çizgisi de büyük oranda bu yasaların kullanılarak demokratik ortamın geliştirilmesi üzerinedir. TİP içi çekişmelerde DİSK yöneticilerinin "Gülyüzlü sosyalizm" tezinin taşıyıcısı M. Ali Aybar kliği etrafında kümelenmeleri ve özellikle Kemal Türkler'in TİP içinde Behice Boran'a karşı tutumu ise, ikinci TİP döneminde TİP-DİSK ilişkileri konusunda bir fikir vermektedir.

Ayrıca TİP Genel Sekreterliği de yapan Rıza Kuas ile '70'lerde DİSK'te TKP etkisinin başmimarı olarak anılan İbrahim Güzelce dışında, dönemin DİSK yöneticilerinin siyasetle ve siyasi partilerle ilişkileri büyük oranda pragmatist bir ilişkidir. 15-16 Haziran ve 12 Mart Muhtırası karşısındaki tutumları, bu ilişkinin biçimi ve sınırları açısından önemli veriler sunmaktadır.

Özellikle DİSK yöneticilerinin kendilerini var ettikleri bu zeminin politik sonuçları, 15-16 Haziran Direnişi ile sonrasında 12 Mart Muhtırası'nda kendisini hissettirecek, 12 Eylül faşizmi karşısında yaşanan teslimiyetin altyapısını oluşturacaktı.

Kaynaklar:

- 1) *İşçi Hareketi Tarihinden Kesitler*, Kızıl Bayrak, Sayı: 5-6-7
- 2) *Türkiye'de İşçi Sınıfı ve Sendikacılık*, Praksis, Sayı:5-6
- 3) *DİSK: Devrimci Sendikacılıktan Sınıf ve Kitle Sendikacılığına*, Can Şafak, Çalışma ve Toplum, 2018/2
- 4) *Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi*, Yıldırım Koç, Epos Yayınları
- 5) *DİSK Tarihi, efsane mi gerçek mi?*, Yıldırım Koç, Epos Yayınları
- 6) *Türkiye'de Sendika Siyaset İlişkisi: DİSK (1967-1975)*, Süreyya Algül, İletişim Yayınları
- 7) *Vesayetden Siyasete Türkiye'de Sendikacılık (1946-1967)*, Aziz Çelik, İletişim Yayınları
- 8) *DİSK Kısa Tarih (1960-1980)*, İlhan Akalın, Öteki Yayınevi
- 9) *İki Konfederasyon*, Kemal Sülker, Koza Yayınları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü...

Özgürlük ve eşitlik çağrısı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşiyor. Emekçi kadınların mücadelesinde simgeleşen bu tarihsel günü, dünyada ve ülkemizde yükselen kadın hareketi ile karşıyoruz.

Dünya ölçeğinde kadınların harekete geçmesine yolaçan sorunlar artıyor. Sınıf çelişkileri keskinleşiyor, kadınlar üzerindeki çifte baskı ve sömürü ağırlaşıyor. Emperyalist saldırganlık politikalarının sonucu olarak militarizm, göç vb.'nin yarattığı yıkım derinleşiyor. Gerici iktidarların izlediği cinsiyetçi politikalar, öfke ve tepkiyi daha da büyütüyor.

Ülkemizde de çok yönlü krizin kadınlara faturası her geçen gün ağırlaşıyor. Eriyen ücretler, tırmanan işsizlik ve hayat pahalılığı, başta kadınlar olmak üzere, emekçilerin yaşamlarını katlanılmaz hale getiriyor. Bunların yanı sıra, AKP'nin izlediği düşmanca politikaların sonucu olarak, kadınların cinsel kimliğine dönük baskı ve saldırılar artıyor. Büyüyen sosyal sorunlara karşı tepkiler henüz açığa çıkmamış olsa da, dinci gerici iktidarın kadın düşmanı ve cinsiyetçi politikaları toplum ölçeğinde tepkiyi büyütüyor. Başta kadın cinayetleri olmak üzere kadına yönelik şiddet ve çocuk istismarına karşı geniş kadın kitleleri alanlara çıkmaya devam ediyor.

Bunun en belirgin örneği, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde gerçekleşen eylem ve etkinlikler oldu.

25 KASIM EYLEMLERİNİN GÖSTERDİKLERİ

15 Temmuz darbe girişimini fırsata dönüştüren tek adam rejimi, tırmandırdığı baskı ve terörle ilerici güçleri ve toplumsal muhalefeti geriletmeyi başardı. Buna rağmen kadın hareketi varlığını belli bir düzeyde sürdürmeye devam etti. OHAL sürecinde, her türlü tepkinin bastırıldığı bir evrede, kadınlar farklı gündemlerle tepkilerini ortaya koydular.

Kadına yönelik şiddet ve çocuk istismarı, kadın hareketinin öne çıkan

gündemleri olmaya devam ederken, 25 Kasım gibi simgesel günlerde ise öfke ve tepki daha kitlesel dışa vurdu. Bu yıl gerçekleşen 25 Kasım da kitlesel eylem ve etkinliklere konu oldu. 25 Kasım'ın bir süre öncesinde gerçekleşen vahşi bir kadın cinayeti, kadınların bu düzende yaşamlarının bile güvencede olmadığını bir kez daha gösterdi. Katledilen Emine Bulut'un son sözleri olan "yaşamak istiyorum", eylemlere damgasını vurdu.

Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak, bu yıl sendikalar tarafından da bu gündemle etkinlikler düzenlendi. Bir kısmı fabrikalarda bizzat kadın işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Sendikalara egemen bürokratlar, ister kadına yönelik şiddetin toplum ölçeğinde yarattığı tepkinin ürünü olarak söz söyleme, isterse imzacısı oldukları uluslararası kuruluşların kararlarına uyma ihtiyacı duymuş olsunlar, gerçekleştirdikleri etkinliklerle, kadına yönelik şiddet başta kadınlar olmak üzere işçilerin gündemlerine taşımış oldular. Sorunun sınıfsal temelini görmezden gelseler de, kadın işçileri bu gündemle biraraya getirmek zorunda kaldılar.

8 MART'IN TARİHSEL VE GÜNCEL ÖNEMİ

Sorunların ağırlaştığı ve tepkinin süreklilik kazandığı bu atmosferde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü karşıyoruz. Uluslararası mücadele günü olan 8 Mart'ta, dünyanın dört bir yanında oldu gibi ülkemizde de kadınlar alanlara çıkmaya hazırlanıyorlar.

8 Mart'ın kökeninde, 19. yüzyılda kadın işçilerin oy hakkı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle gerçekleştirdikleri grev ve direnişler yatmaktadır. Bugünün tüm işçi sınıfına ve emekçi kitlelere bir mücadele günü olarak armağan edilmesinde ise, komünist hareket özel bir yer tutmaktadır.

Tam da bundan dolayı burjuvazi bugünün içini boşaltmak için özel bir çaba harcamaktadır. Feministler de tarihsel ve sınıfsal özünden arındırarak, salt kadınlar

gününe indirgemektedir.

Dünya ölçeğinde ve ülkemizde yükselen kadın hareketine rağmen, 8 Mart'ın sınıfsal özüne ve tarihsel anlamına uygun kutlanabilmesi, proleter kadın hareketinin geliştirilebilmesine bağlıdır.

Proleter kadın hareketi, çifte sömürü, baskı ve eşitsizliği yaşayan emekçi kadın kitlelerinin içinde buldukları mevcut durumdan çıkış yolu açmak için olduğu kadar, ilerici nitelik taşısa da sorunu erkek egemenliğinin görünümüne indirgeyen feminist anlayışların yön vermeye çalıştığı kadın hareketinin sağlıklı bir zemine oturmasının da güvencesi olacaktır. Elbette bu kadın işçilerin örgütlenmesinden geçmektedir.

KADIN İŞÇİLERE MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME ÇAĞRISI!

Sınıf devrimcilerinin temel görevi, proleter kadın hareketinin geliştirilmesi hedefiyle kadın işçilerin mücadeleye çekilmesi ve örgütlenmesidir. Kadın işçilerin mücadele günü olan 8 Mart'ın güncel çağrısı budur.

Kadın işçiler, çifte sömürü ve baskının yanısıra krizin en ağır yükünü göğüslemek zorunda kalıyorlar. Dinci gerici kadına düşmanı politikaları, işyerlerinde şiddet, taciz ve mobbingi daha da ağırlaştıran sonuçlar üretiyor. Toplumsal yaşamın diğer alanlarında da kadınlar gerici ve şiddetin hedefi olmaya devam ediyorlar. Dolayısıyla, gündelik sınıf çalışmasının bir parçası olarak 8 Mart sürecinde de, emekçi kadınları krizin derinleşen sonuçlarına, şiddete ve her geçen gün ağırlaşan gericiliğe karşı mücadeleye çağırarak görevimizde duruyor.

Güncel sorunlar üzerinden mücadele çağrısını elbette bu sorunların kaynağı olan kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele çağrısıyla birleştirmek gerekiyor. Bu ise her türlü aracı etkin bir şekilde kullanarak, fabrika zeminlerinde kadın işçilerin bilinçlerini ve örgütlülüklerini geliştirmeyi, onları mücadeleye çekmeyi hedefleyen bir faaliyet anlamına geliyor.

8 MART'TA EYLEM ALANLARINDA OLMANIN ÖNEMİ

8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlanması, 2000'li yıllardan sonra tartışma konusu haline geldi. Kürt hareketine yedeklenen reformist solun 8 Mart'ı sınıfsal karakterinden soyutlayarak "kadınlar günü" olarak ele alması ve bunu dayatmalarla birleştirmesi, ayrışmayı gündeme getirdi. Sınıf devrimcileri ve devrimcilikte ısrar eden bir avuç yapı, uzun bir dönem, 8 Mart'ı sınıfsal ve tarihsel özüne uygun olarak kutlama tutumunu sürdürdü. Ancak solun mevcut tablodaki zayıflama, bu eylemlerin hayata geçmesini zorlaştırdı.

Herşeye rağmen sınıf devrimcileri, kendi bağımsız duruşlarıyla, 8 Mart'ı gerçek özüne uygun olarak eylem ve etkinliklerle kutlamayı sürdürdüler. Bu yılın 8 Mart'ın da bağımsız tutumlarının ürünü eylem ve etkinlikleri hayata geçirmeye devam edecekler.

Bunların yanısıra bir diğeri görev, AKP'nin izlediği politikaların ürünü olarak açığa çıkan demokratik kadın hareketinin eylemlerine müdahaledir. Dinci-gerici iktidarın kadına yönelik saldırı politikalarına karşı feministlerin çağrıcısı olduğu eylemlerde buluşan kadın kitlelerinin eylemlerine katılmak, dayanışma içinde olmak ve müdahale edebilmek önem taşımaktadır. Bu bakışla sınıf devrimcileri, son iki yıldır 8 Mart eylemlerine katılım sergiliyorlar.

Bugün solun giderek zayıfladığı, devrimci bakışın ve değerlerin unutulduğu bir tabloda, feminist güçler, eylemleri kendi tekellerinde görerek, sol-sosyalist güçlere karşı gerici tutumlar içine girebilmektedirler. Toplumun her kesiminden kadınların katıldığı eylemlerde, "bireysel" olarak ifade edilen, hatta kadın bedenini teşhir eden söylemlere "zenginlik" ya da "çok seslilik" adına tolerans gösteren feministler, örgütlü sol güçlerin şiarlarına ve araçlarına müdahale hakkını kendilerinde görebilmektedirler. Bu tutum, ilerici-sosyalist güçlerin örgütlü politik kimliklerine bir tepki olarak gelişmektedir.

Farklı kesimlerden kadınların katılımıyla kiteselleşen bu eylemleri kendi tekelinde gören feminist zihniyete prim verilemeyeceği açıktır. Onlar bu tutumlarıyla demokratik kadın hareketinin gelişmesinin önünü bir engel olarak dikilmektedirler. Dolayısıyla bu tutumları mücadelenin konusu olmak durumunda değildir.

Özetle, sınıf devrimcileri, bahar sürecinin ilk halkası olan 8 Mart'ta, 8 Mart'ın mirasına sahip çıkarak, kadın işçilere dönük mücadele ve örgütlenme çağrılarını yoğunlaştıracaklar ve ilerici kadın hareketine karşı sorumluluklarının gereklerini yerine getireceklerdir

Özgürlük, eşitlik, insanca bir yaşam için mücadeleye!

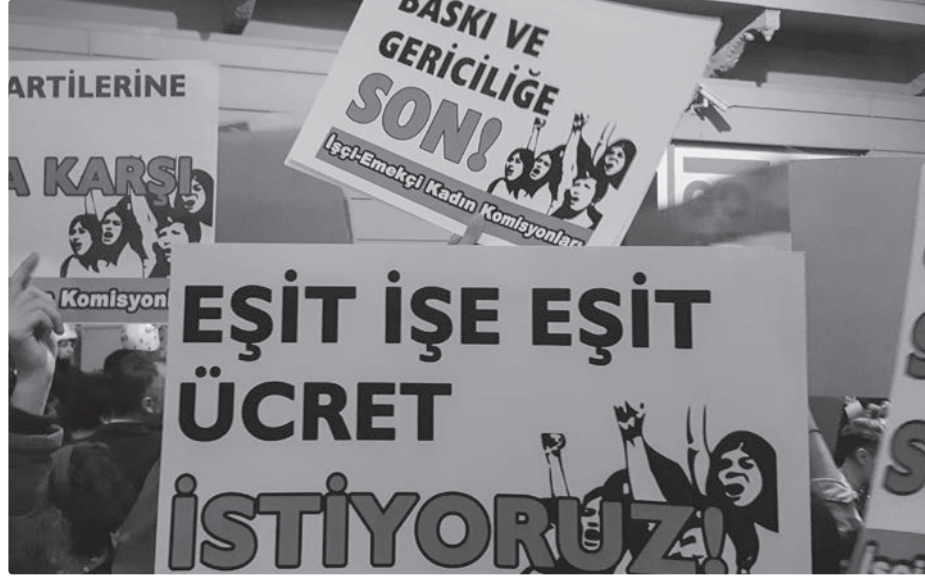
8 Mart'ta alanlara!

Baskı ve sömürü çarklarında öğütülmeye çalışılanların yarısını biz işçi ve emekçi kadınlar oluşturuyoruz. Ama bu düzende bizim payımıza baskının da sömürünün de en katmerlisi düşüyor. Yanı sıra kriz, savaş, saldırganlık, gericilik vb., 17 yıllık AKP döneminde yepyeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Koyu bir karanlığın, boğucu bir kuşatmanın cenderesinde bir yaşam dayatılıyor bizlere.

Ücretlerimiz, düşük ücretin de düşüğü olarak belirleniyor. Çalışma yaşamında karşılaştığımız mobbing, aşağılanma, şiddet her geçen yıl daha da boyutlanıyor. Kriz nedeniyle ilk olarak işini kaybedenler, kapı önüne konulanlar bizler oluyoruz. Eğer çalışıyorsak, her an işten atılma korkusuyla yaşıyoruz.

Krizin derinleşmesi, birbirini izleyen zamlar en çok biz emekçi kadınları vuruyor. En temel insani ihtiyaçlarımızı karşılayamaz hale geliyoruz.

Bu kadarla da sınırlı değil biz kadınların yaşadıkları. Şiddet ve gericilik sarmalında bir yaşama mahkûm edilmeye çalışılıyor. Bizleri insanca yaşam koşullarından mahrum bırakan bu düzende yaşama hakkımız da ciddi saldırılarla yüz yüze. Taciz, tecavüz, şiddet, tırmandırılan gerici zihniyet ile olağanlaştırılıyor. Devlet yetkilileri ve sözde din adamlarının yaptıkları açıklamalarla kadın düşmanlığı tırmandırılıyor. Bunların sonucu olarak kadın cinayetleri akıl almaz boyutlar kazanmış bulunuyor. 2019 yılında 474, 2020 Ocak ayında ise 27 kadın katledildi.

İşçi ve emekçi kadınlar olarak, her geçen gün daha da derinleşen bu çifte baskı ve sömürüye, tırmandırılan gerici söylemlere ve şiddete karşı durmalı, bize dayatılan karanlığı reddetmeli, örgütlenmeli ve mücadelede yerimizi almalıyız.

8 MART'TAN ÖĞRENEREK BASKIYA, SÖMÜRÜYE VE ŞİDDETE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Kadın dokuma işçilerinin mücadeleleri ile tarihe kazınan ve kadın işçilerin hak arama mücadelelerine yol gösteren 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor.

8 Mart, çalışma saatlerinin düşürülmesi, oy hakkı, eşit işe eşit ücret talepleriyle fabrikalardan meydanlara akan

kadın işçilerin mücadelesini, özgürlük ve eşitlik arayışını simgelemektedir. 8 Mart, kadınlara dayatılan çifte sömürüye ve ezilmişliği karşı, ücretli kölelik düzenine karşı örgütlenme ve mücadele çağrısıdır.

2020 8 Mart'ında mücadele alanlarına çıkarak bu çağrıya yanıt vermeliyiz. 8 Mart'ın resmî tatil olması, eşit işe eşit ücret, kreş hakkı, kadına yönelik şiddete karşı önlemler alınması, toplumsal yaşamın her alanında eşitlik vb. taleplerle fabrikalarımızdan, işyerlerimizden başlayarak örgütlenmeliyiz. 8 Mart, özgür, eşit ve insanca bir yaşam için bu baskı ve sömürü düzenine karşı taleplerimizi haykırdığımız, mücadeleyi büyüttüğümüz bir gün olmalıdır.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Nadira Kadirova dosyası kapatılıyor

Adli Tıp Kurumu Özbekistan'lı Nadira Kadirova'nın ölümüne ilişkin savcılığa gönderdiği raporda, ölme nedeninin "intihar" olduğu yönünde tespitlere yer verdi. Bunun üzerine savcılığın "takipsizlik kararını yazmaya başladığı" öğrenildi.

Kadın cinayetleri davalarında faile "iyi hal" "tahrik" vb. gerekçelerle genellikle indirimli cezalar veriliyor. Şayet kadın intihar ettiyse bu durum dava konusu bile olmuyor.

23 Eylül 2019'da şüpheli bir şekilde AKP'li Şirin Ünal'ın evinde ölü bulunan Nadira Kadirova'nın ölümünün üzerinden henüz iki gün geçmişken, Ankara Emniyeti "intihar" yönünde açıklamalar yapmıştı. Kadirova'nın patronu Şirin Ünal ise Ankara Başsavcılığı'na verdiği ifade de "olayın intihar olduğunu" söylemişti.

Kadirova'nın İstanbul'da yaşayan Özbek arkadaşı Şirin Ünal'ın Kadirova'yı taciz ettiğine yönelik iddialarda bulundu. Savcılık Kadirova'nın kesin ölüm sebebinin açığa çıkması için Adli Tıp Kurumu'ndan rapor istedi.

Adli Tıp, olayın üzerinden 5 ay geçmesinin ardından Kadirova'nın ölümüne ilişkin raporunu geçen hafta tamamlayarak, savcılığa gönderdi. Kadirova'nın "bitişik atış yapmak suretiyle göğüs bölgesinin 5-6 santimetre üzerine isabet eden mermi neticesi öldüğünün", dolayısıyla "olayın intihar olduğunun değerlendirildiği" bilgisine yer verildi.

Kadirova şayet intihar ettiyse bunun nedenlerini soruşturma gereği bile duyulmadan dosya kapatılmak isteniyor. Oysa ki bir çok kadın yaşadığı şiddet, taciz ve tecavüz gibi saldırıların yarattığı çok yönlü etkiyle intihara sürüklenebiliyor.

8 Mart Platformu Kadıköy'de

8 Mart Platformu, "8 Mart'ta buluyoruz" şiarıyla İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yaptı. Toplantıda platformun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kadıköy'de miting düzenleyeceği belirtildi.

Toplantıda ilk sözü alan Şenay Kumuz, 8 Mart'ta valilik ya da kaymakamlık talimatıyla son 5 yılda olduğu gibi herkesten izole edilen yerlerde miting yapmak yerine bu yıl Kadıköy'de olacaklarını ifade etti.

Toplantıda basın metnini Sevda Erkılınc okudu. 8 Mart'ta isyanda olacaklarını vurgulayan Erkılınc devamında şunları söyledi:

"Siyasal iktidar eliyle kadınları şiddetten koruyan 6284 sayılı kanun ve İstanbul Sözleşmesi devlet mekanizmalarınca uygulanmıyor. Mahkemeler, erkeklik indirimleriyle faileri cezasız bırakıyor. Kadınlar en çok yakınları tarafından ve evlerinin içinde öldürülürken iktidar, hala kadınları eve kapatan

aile politikaları uyguluyor. Aynı iktidar Ensar Vakıfı'nın hesabını vermek yerine, çocukları cinsel istismara maruz bırakılırken sözde mağdur aileler masalıyla cinsel istismara af yasağını tartışmaya açıyor; kadınlar boşanmak istedikleri için öldürülürken sözde mağdur erkekler masalıyla kadınların nafaka hakkını gasp etmeye çalışıyor. Diyanet fetvalarıyla cinsel istismarı ve kadına yönelik şiddeti meşrulaştırarak iktidar, kadınların hayatlarını dini normlarla belirlemeye kalkışıyor."

MEB ve dinci gericiilik

MEB'in ilişkide bulunduğu tarikatların, dini vakıf ve derneklerin sayısı sürekli atıyor. İl ve ilçe milli eğitim müdürlüklerinin imzaladığı protokollerin çoğu ise açıklanmıyor. Öte yandan, tarikat bağlantılı vakıfların okullarda dağıttığı broşürler ve verdikleri derslerde kullanılan ifadeler yeni skandallar yaratmaya devam ediyor.

Nakşibendi Tarikatı'nın 'Hakyolcular' olarak bilinen koluna yakın olan Server Yaşam Vakfı lise öğrencileri arasında 'Ufka yolculuk' isimli bir bilgi yarışması için 'İletişim, Nezaket ve Adap' isimli bir kitap hazırlamış. Kitapta kadın ve erkeklerin tokalaşmasının yasak olduğunu, özellikle genç kadınların ellerini tutmanın, tokalaşmanın günah olduğu yazılmış ve kadın erkek ilişkilerine genişçe yer ayrılmış. Ev planının İslam'a uygun olması anlatılmış. Yanında eşi ya da mahremi bulunmayan kadının yanına girilmemesi, aynı şekilde kadınlarında evde eşi ya da bir üçüncü kişi olmadan bir erkeğin yanına girmemesine yönelik açıklamalara yer verilmiş. Daha önce de yine MEB'in onayından geçmiş bir broşürde kafası açık kadınların çocuklara şiddet uyguladığı, kapalı kadınların ise şefkatli olduğu görsellerle anlatılmıştı. Tepkiler üzerine MEB kitap hakkında soruşturma başlattı-

ğını açıklamıştı. Ancak bu örnekler sadece basına yansıyabilenler.

Broşür ve kitap içerikleri dışında bir diğer gerçek, Diyanet İşleri Başkanlığı ile MEB Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün periyodik toplantılar düzenliyor olmaları. MEB bu yolla Diyanet'in imam hatip okullarının yöneticileri üzerinde etkili olmasının önünü açmıştı. Yeni düzenlemeler ile MEB, dini derneklerin "Türkiye İlahiyat Tedrisatına Yardım Eden Dernekler Federasyonu" çatısı altında okullara girmesini sağladı. Bu federasyon içerisinde İlim Yayma Cemiyeti, ÖNDER İmam Hatip Liseleri Mezunları Derneği, Hayırlı İşler Yaptırma ve Devam Ettirme Derneği gibi dernekler bulunuyor.

Eğitimin dinselleştirilmesine yönelik bu türden gelişmeler yaşanırken, MEB'in giderek ahlak bekçiliğine soyunduğunu görülüyor. Zira MEB, 2023 Eğitim Vizyonu kapsamında "Ahlak eğitiminin yeniden yapılandırılması", "Milli ve toplumsal değerlere dayalı eğitim sistemi oluşturulması" amaçları ile 3-4 Nisan 2020'de "Eğitim ve Ahlak Kongresi" düzenleme kararı aldığını duyurdu. Sınav sonuçlarının eğitimde başarının ölçüsü olamayacağını, eğitim sisteminin milli ve manevi değerlere uygun bir ahlak anlayı-

şı ile taçlandırılması gerektiğini açıkladı. Görünen o ki, 2023 Eğitim Vizyonu ile atılacak adımlar sonrasında eğitim daha da bilimden, doğadan uzaklaşacak, çağın gerisinde kalan öğretiler üzerinden şekillendirilecek.

Vizyon Programı kapsamında ülkenin okullaşma politikası da imam hatip ve meslek liseleri temelinde belirleniyor. Aynı zamanda daha da ticarileşmesinin önü açılıyor. Dönüştürücü müdahaleler ile eğitim daha gerici ve ticari hale getiriliyor. Tüm bu süreç boyunca MEB etkin olarak kullanılıyor.

AKP'nin "kültürel iktidar olma" hedefini yerine getirmek amacı ile hem MEB hem de eğitim kurumları gericiiliğin yuvalandığı arka bahçeler haline geldiler. Her geçen gün başka bir skandala imza atarak birbirlerini besledikleri bu sistemde en temel haklardan biri olan eğitim hakkı gasp ediliyor. Özellikle işçi ve emekçilerin çocukları bu sorunların birinci dereceden muhatabı durumundalar. Toplumun geleceksizliğinin yanı sıra gericiilik ile kuşatılmışlığı Türkiye'nin bugün geldiği noktayı göstermektedir. Çözümü ise ancak topyekûn bir değişimi gerektirmektedir.

U. AZE

Sözde eğitimciler ağız birliği yapmışçasına çocuk istismarını meşrulaştırmaya çalışıyor

AKP gericiiliğinin üniversitelerdeki uzantıları olarak hareket eden ve isimlerinin önünde profesör yazan sözde eğitimciler seferber olmuşçasına çocuk evliliklerin önünü açmak için çaba gösteriyor.

YTÜ'de öğretim görevlisi olan sözde Profesör Bedri Gencer Elazığ Deprem'i sonrası çocuk istismarının meşrulaştırılması anlamına gelen açıklamalar yapmıştı. Gencer, "Allah'ın helal kıldığı yaşta evliliği tecavüz sayarak, mutlu yuvaları bozarak gayretullaha dokunmayalım. Az kaldı" sözleri ile dinci-gericiiliğin çürümüşlüğüne ayna tutmuştu. Şimdi de bir başka sözde eğitimci benzer açıklamalarda bulundu.

İstanbul Şehir Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi Dekan Vekili Mehmet Ali Büyükkara, sosyal medya hesabından çocuk yaşta evliliği savunan paylaşımlarda bulundu. Eşinin kendisiyle çocuk yaşta evlilik yaptığı gerekçesiyle cezaevine gönderildiğini iddia eden bir Twitter kullanıcısının paylaşımını alıntılıyıp "Bu zulüm karşısında bunca zaman oldu hiçbir yetkilinin kılı kıpırdamıyor" ifadelerini kullanan Büyükkara, paylaşımının devamında "Allah büyük musibet verecek, haberiniz olsun" dedi.

Erdoğan yönetimi toplumsal yaşamın bir dizi alanını gericiileştirmek için hummalı bir çaba ortaya koyarken; aynı zihniyeti üniversitelerde temsil eden sözde eğitimcilerin peşi sıra gerici açıklamalar yapması elbette nedensiz ve tesadüfi değil.

"İntihar değil cinayet"

Devrimci Gençlik Birliği yaptığı yazılı açıklama ile son dönemde işsizlikten, yoksulluktan ve krizin ağır faturasından kaynaklı artan intihar olaylarına dikkat çekti.

DGB'nin konuyla ilgili açıklaması şöyle:

Hakan Taşdemir İstanbul Üniversitesi Radyo, Sinema ve Televizyon Bölümü 4. Sınıf öğrencisiydi. Borçları olduğu ve işsizlik ile boğuştuğu bilinen Hakan, dün yaşamına son verdi. Hakan'ın yaşamına son verdiği aynı gün içerisinde Konya'da bir emekçi ve Şırnak'ta 4 çocuk babası Nezir Kılıç'da intihar etti.

Her geçen gün hayat pahalılığı artıyor, insani temel ihtiyaçlarımıza zamlar getiriliyor. Bu durum işçileri-emekçileri ve gençleri bunalıma ve çaresizliğe

sürüklüyor. Ekonomik krizi emekçilerin yaratmadığı bir gerçek ama faturası bizlere kesilmeye çalışılıyor. Artık öyle günlerden geçiyoruz ki, yapılan her zam, artan işsizlik, yoksulluk ve açlık insanların yaşamına mal oluyor. Tüm bu olanlara intihar ya da depresyon demek ise gerçekliği ifade etmiyor. Gerçek olan şudur: Her intihar krizi yaratanların işlediği bir cinayettir. Devlet kurumları gerici vakıflara başış adı altında milyonlar dağıtıyor, sermayedarlara vergi indirimleri-teşvikler sunuluyor, Kanal İstanbul gibi çevre ve şehrin yıkımı demek olan bir projeye 75 milyarı aşkın yatırım yapılıyor. Peki bu paralar neden emekçiler için kullanılmıyor?

Bizleri geleceksizliğe ve ölüme sürükleyen bu düzene karşı artık topyekûn

mücadeleyi yükseltme günüdür. Bir arkadaşımızın daha aramızdan ayrılmasına izin vermeyeceğiz!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Münih Güvenlik Konferansı'nın ardından...

Ya kuşku ve belirsizlik içinde felaket ya da devrim!

S. Taylan

56. Münih Güvenlik Konferansı bu yıl 14-16 Şubat tarihlerinde, her yıl olduğu gibi ultra lüks Bayerischer Hof otelinde yapıldı. 1963 yılından NATO ve bağlantılı ülkelerin katılımıyla SSCB, Çin Halk Cumhuriyeti ve ilerici güçlere karşı yapılan konferansa, 1999 yılından sonra başta Çin ve Rusya olmak üzere daha birçok devlet temsilcisi de katılmaya başladı. Konferanslar asıl olarak büyük emperyalist devletler ve ittifaklar arasında süren çatışma ve anlaşmazlık sorunlarını, karşılıklı güç gösterisi eşliğinde pazar paylaşım meselelerini "yumuşak" yollarla çözenin mekanları olurken, bölgesel fiğüranlar da paylarına düşeni kapmak için konferanslarda boy gösterdiler.

KUŞKU VE GÜVENSİZLİK GÖLGESİNDE "GÜVENLİK KONFERANSI"

Emperyalist-kapitalist dünyada adet olduğu üzere, yapılan işler, işin gerçek mahiyetini açıklayan adlandırmalar altında yapılmazlar. Egemenler, gerçek amaçlarını gizlemek için cazibesi yüksek sıfatları kullanmayı özellikle tercih ederler. İşgal ve yağmalamaya "özgürleştirme", savaşa "barış hareketi" gibi aldatıcı sıfatlar takarak gerçek amaçlarını gizlemeye çalışırlar. Dünyayı aralarında paylaşarak yağmalamak için yaptıkları konferanslara da "güvenlik konferansı" demeleri onların bu riyakarlıklarının tezahüründen başka şey değildir. NATO'cu güçlerin başını çektiği konferansın katılımcılar listesinin yanı sıra finansörlerinin Rheinmetall, Airbus, Lockheed Martin gibi tank, savaş uçağı ve silah üreten kapitalist tekeller ile Alman ordusu olması gerçeği dikkate alınır, konferansın güvenlikten çok silahlanmayı kışkırttığı gerçeği daha iyi anlaşılır. İki buçuk gün süren konferans için bir çırpıda 600 bin euro ödemekte tereddüt etmeyen silah tekellerinin bonkörlüğünün arkasında silah lobiciliğı ve savaş kışkırtıcılığı gibi kanla büyüme amaçları vardır.

MIZRAK ÇUVALA SİĞMIYOR

Konferansın konu başlıkları kadar konferans için hazırlanan rapora hakim ruh halini de emperyalist tekeller ve devletler arasında derinleşerek süren

güvensizlik ve kuşkuculuk belirlemiştir. Ev sahibi sıfatıyla açılış konuşması yapan Almanya Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier'in, "Klasik güvenlik ikilemine geri dönüyoruz. Bunun sonucu, daha fazla kuşku, daha fazla silahlanma, daha az güvenlik olacaktır" sözleri, emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin özelliğini dışa vuruyordu. Transatlantik iş birliğini olumlayarak ABD ile ilişkilerin korunmasının önemine vurgu yapan Steinmeier, ABD Başkanı Donald Trump'ın "Her ülke nerede yer alacağına kendisi karar vermeli ve kendi çıkarlarını diğer ülkelerin üzerinde görmeli" sloganı ile hareket etmesini eleştirip, "Sanki herkes kendini düşündüğü zaman her şey düşünülmüş oluyor" diyor ve "yıkıcı dinamikler" vurgusuyla, derinleşerek yaygınlaşan rekabet savaşlarına dikkat çekiyordu.

Kuşku ve güvensizlik durumu NATO güçleriyle Çin-Rusya arasındaki ilişkilerde olduğu kadar, NATO güçleri arasında ve hatta AB'nin kendi iç ilişkilerinde de hakimdir. Bu aynı durum ABD ve NATO'ya karşı koyabilmek için yakınlaşma ihtiyacı duyan Rusya-Çin arasındaki ilişkiler için de geçerlidir. "ABD bir NATO müttefikini korumak için gerektiğinde silah gücüne başvurur mu? Avrupa Birliği ülkeleri savunma alanında daha yakın iş birliğine gitmeli mi?" gibi sorular konferans kulislerinde ve burjuva medyada bolca gündemde tutuldu. İlgili ülkelerin devlet veya hükümet başkanlarının yanı sıra dışişleri ve savaş bakanlarının yaptıkları konuşmalarda da bu sorular ve kuşku ortaya atıldı.

ABD'nin Asya-Pasifik bölgesinde yükselen Çin'e karşı girdiği hegemonya savaşında NATO güçleri olarak ikircikli şekilde yer alan Avrupa'nın emperyalist devletleri, çıkarları gereği buna ABD kadar çok hevesli değiller. Her bir emperyalist devlet kendi öncelikleri uğruna savaşmayı yeğliyor. Korunacak "ortak değerler" in olmaması ve ortak düşmanların yokluğu rekabet ve çatışma halini besleyip büyütürken yaygınlaştırıyor.

Konferans öncesi hazırlanan raporda, "Dünya gittikçe daha az Batılı hale geliyor" yakınmasını, "Batı başka ülkelerdeki şiddetli çatışmalara karışma konusunda tereddüt ettiğinde bu çatışmalar da ortadan kalkmıyor. Bilakis zaman zaman daha da sertleşiyor" tespiti izliyor. İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılması ve NATO'nun kolektif savunma prensibinin şüpheli hale gelmesini sorgulayan rapor, Avrupa'nın savunma becerilerini bir araya getirmesinin önem kazandığından söz ediyor ve "NATO ile Avrupa Birliği kendi kendisiyle boğuşuyor" saptamasıyla, emperyalist güçler arasındaki çelişkili ve çatışmalı durumu çarpıcı olarak özetliyor.

NATO PATRONUNDAN, AB'Lİ MÜTTEFİKLERİNE "AYDINLIK GELECEK" HEDEFİ

Konferansta Almanya Cumhurbaşkanı Steinmeier ve Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un ABD'ye güvensizliklerini belirten açıklama ve konuşmalarını, ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo cevapladı. "Batı kazanıyor ve birlikte kazanıyoruz" diyen Pompeo, 81 ülkenin destek verdiği

bir koalisyonla IŞİD'e karşı savaşmalarını vurgulayarak, "Bu uluslararası toplumu reddeden bir Amerika mı?" sorusunu sordu. "Transatlantik iş birliğinin öldüğü yönündeki söylemin fena halde abartıldığını söylemekten mutluluk duyuyorum" diyen Pompeo, "özgür Batı'yı aydınlık bir geleceğin beklediğini belirtti. Avrupalı müttefiklerini transatlantik bağlara olan inancı korumaya ve "özgür Batı'nın aydınlık geleceği" için Rusya, Çin ve İran tehdidi karşısında birlikte durmaya çağırıldı.

Savaş aygıtı NATO'nun patronu Pompeo'nun aba altından sopa göstererek yaptığı konuşma müttefiklerini yatıştırma yetmedi. Fransa Cumhurbaşkanı Macron, transatlantik ilişkiler konusunda Almanya'nın endişelerini paylaştığını, ABD'nin Avrupa ile ilişkilerini gözden geçirdiği bir dönem yaşadığını belirterek, bu durumun kıtanın kendi kaderini eline alması gerektiği yönündeki inancını güçlendirdiğini söyledi. "Bizi yenileyecek ve stratejik bir siyasi güce dönüştürecek Avrupa stratejisine ihtiyacımız var" diyen Macron, Steinmeier'in konuşmasını beğendiğinin altını çizdi. "ABD'nin küçük ortağı olamayız" vurgusuyla devam eden Macron, NATO ve Avrupa'nın kendi bölgesindeki sorunlar karşısında Washington'dan bağımsız olarak hareket etmesini desteklediğini ifade etti. Hiçbir ülkenin Rusya ile karşı karşıya gelmek istemediğini de dile getiren Macron, ABD'den farklı olan pozisyonlarının altını yeniden çizdi.

Konferans, kapitalist-emperyalist sistemin derinleşerek süren çok yönlü krizinin de etkisiyle kızışan rekabet sa-

vaşlarına Münih'in otel odalarında çözüm bulmanın nafile bir çaba olduğunu, dahası çelişkileri arttırmaktan öteye bir işlevinin olmadığını açığa çıkardı. AB içinde Almanya ve Fransa'nın başını çektiği "uluslararası politikalarda daha çok sorumluluk yüklenme" yaklaşımı giderek daha fazla öne çıkıyor. Almanya'nın eski savaş bakanı, Avrupa Komisyonu'nun yeni başkanı Ursula von der Leyen'in, Avrupa dünyada iddia sahibi olabilmek için askeri yetkinliğini güçlendirerek, "gücün dilini de kullanmayı öğrenmek zorunda" sözlerinde ifadesini bulan militarist politikalar, AB içerisinde daha çok taraftar bulmaya başladı.

AB KURALLARININ MİLİTARİST AMAÇLARA UYDURULMASI

Militarist çevreler tarafından uzun bir zamandır dile getirilen, propagandası yapılan "AB'nin karar alma süreçlerinin AB'nin büyük emperyalist devletlerinin ihtiyaç ve çıkarlarına göre yeniden düzenlenmesi" çalışmaları, bu konferansın sonra daha da hız kazanacak gibi gözüküyor. Konferansın düzenleyicisi olarak öne çıkan ve eski bir diplomat olan Wolfgang Ischinger'e göre de AB nihayetinde küresel politika açısından büyük bir güç olarsa, AB'nin dış politika kararlarında aranan oybirliği ilkesine son vermesi gerekiyor. Konferans öncesinde Ischinger, "Her dış politika kararında 27 üyenin oy birliği arandığı ve veto etme ilkesi kaldırıldığı sürece açıkça söylüyorum; her şeyin tadı-tuzu kaçır. Başarılı olmak için dış politika kararlarında daha hızlı, daha açık ve daha cesur olunmalı" diyerek, militarist çevrelerin görüşlerine tercüman olmuştu. Konferans sırasında ve sonrasında paralel yorumlar Alman basınında da daha çok görünür olmaya başladı:

"Avrupa, uzun vadede ABD'den bağımsızlaşmaktan kaçamayacak. Avrupa için Amerika elbette siyasi ve fikri olarak Rusya veya Çin'den daha yakın olacak, ama bağımsızlık uzun vadede kaçınılmaz olacak. Buna da ancak Avrupa Birliği'nin kendi içindeki bölünmeyi aşması halinde erişilebilecek. İşte bu şu sıralar Avrupa'nın gerçek sorunu." (Rhein-Neckar-Zeitung, 17 Şubat 2020)

Münih "Güvenlik" Konferansı, arkasında kapitalist dünya için çok daha büyük kuşku, belirsizlik ve güvensizlikler bırakarak tamamlandı. Kapitalist dünyada devletler arası ilişkilere hakim olan gerilimleri aşmak bir yana, yığınla sorun ve güvensizliği daha da derinleştirerek, silahlanma yarışına ivme kazandırdı. Ve her şeyden önemlisi, Münih Konferansı dünya halkları kaderlerini kendi ellerine almazlarsa dünyamızın çok daha büyük bir felakete doğru sürüklendiğini de bir kez daha gösterdi.

Şişeden çıkan cin ve Ramelov'un formülleri

A. Serhat

Tübingen seçimleri, Almanya tarihinin sayılı siyasal krizlerinden birine yol açmış bulunuyor. Kaybedilmiş Alman Devrimi'nin çok uğramadığı ve kötü bir siyasal tarihle de bilinen Tübingen Eyaleti yeniden Alman faşizminin tırmanışına ev sahipliği yapıyor. Seçimlerin ardından ortaya çıkan aritmetik, burjuva partileri koalisyon hükümetine mecbur kılmakla kalmamış, olası alternatifler konusunda da çok cömert davranmamış görünüyor.

Tübingen Eyaleti, Doğu Almanya'nın yıkılışından, bir başka deyimle Birleşik Almanya'nın kuruluşundan 2014 yılına dek kesintisiz olarak CDU (Muhafazakar Hristiyan Partisi) tarafından yönetilmektedir. Son beş yılda ise Sol Parti'nin (Die Linke) tek başına iktidarda olduğu eyalet hükümeti çoğunluğu kaybederek, koalisyon hükümetine mahkum oldu. Ne var ki seçimlerin ardından, Eyalet Başkanı Ramelov'un her konuda getirdiği nedamete rağmen, CDU bir türlü ikna edilemiyor ve koalisyon hükümeti kurulmuyor. Ramelov'lu Sol Parti siyasal bir krize dönüşen seçimlerin yaratmış olduğu atmosferi yeni hamlelerle kazanıma çevirmenin telaşında. Bu arada AfD de dahil görüşüp flört etmediği parti temsilcisi ve siyasi figür neredeyse kalmadı.

Seçileceğinden çok emin olan Ramelov, eyalet meclisinde yapılan başkanlık seçimini Liberal Parti (FDP) temsilcisi Kemmerich'e karşı AfD'nin desteğiyle bir oy farkla kaybetti. Bu seçim bir anda, Almanya tarihinin ironik sayfalarından birini hatırlattı. 1930 yılındaki seçimlerde yine Tübingen'de, SPD ve KPD'nin toplam milletvekili sayısı ile diğer burjuva partilerin milletvekilleri sayısı, 24'e 23 dağılımındaydı. Faşist NSDAP'nin çıkarmış olduğu 6 milletvekilinin desteğiyle Hitler ilk önce eyalet hükümetine yerleşti. Üç yıl sonra da Almanya'nın "führer"i olarak başkanlık koltuğuna oturacaktı.

Yer yine Tübingen, yine bir pat durumu ve AfD desteğiyle seçimi kazanmış olan FDP adayı Kemmerich... AfD'li Höcke ile Kemmerich'in içinde bulunduğu fotoğraf karesi bir anda cinlerin şişeden çıkmasına ve büyük bir tartışmaya yol açmış görünüyor. İki kez aynı sularda yıkanmak mümkün olmasa da, tarih te-

kerrür etmek için yine Tübingen'i seçmiş görünüyor. Bu kadar benzerlik gerçekten de çok fazla. Küçümsenmeyecek bir kamuoyu tepkisinin ardından, FDP temsilcisi Kemmerich'in görevinden geri çekilerek, olası yeni bir koalisyon hükümetinin ya da yeni seçimlerin önünü açmak durumunda kalmış olması da, şişeden çıkan cinleri kolayından toparlamaya yetmiyor.

Anlaşılan o ki, Ramelov'un formülleri de pek hayat hakkı bulamamışa benziyor. Her türlü ilkesizliği göze alarak yapılan teknokrat hükümet önerileri, olmadı azınlık hükümeti, değilse CDU öncülüğünde yeni seçimlere hazırlık gibi çırpınışlar, doğrusu "sol" adına utanç verici. Bütün enerjisini, birikimini ve varlığını eyaletin bir an önce bir hükümete kavuşmasına hasretmiş olan Sol Partili Ramelov son görüşmede taktik bir hamle yaptı. Bu hamleyle bir önceki eyalet başbakanını geçici bir süre, demek oluyor ki yeni seçimlere kadar görev almaya çağırılmış olması, kartların yeniden karılmasına neden olmuş gibi görünüyorsa da, bunun kabul görme-yeceği çok açık. Baştan sona bütün burjuva partilerin takdirini kazanmış olan Ramelov'un bu hamlesi, onun nasıl da düzenin sadık bir bekçisi olduğunu, devletin "yüksek menfaatleri" söz konusu olduğu zaman, ilkelerin ve programların bir şey ifade etmediğini göstermesi açısından oldukça öğretici oldu.

PDS ile başlayan "demokratik sosyalizm" gibi tezlerin geçirdiği ideolojik evrim ve Die Linke serüveninin geldiği yer açısından çok şaşırtıcı olmasa da, tablonun hayli hazin olduğu söylenebilir. Sol Parti açısından Tübingen seçimlerinin

ortaya çıkardığı tabloya ilişkin temenni, SPD'nin 1920'li yılların başında düştüğü hataya düşmemesidir fakat bunu Sol Parti'den beklemek naiflik olacaktır. Hitler faşizmine iktidarı altın tepside sunanların yarattığı sosyal demokrat boşluğu doldurmaya aday olanların neler yapabileceğini düşünmek zor olmasa gerek. Yakın dönemde yaşanmış olan genel seçimlerdeki tutumu, seçim programı ve söylemleriyle Alman emperyalizminin en saldırgan politikalarına karşı durmayacaklarını açıklamış bir Sol Parti gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Alman emperyalizminin tükenmek bilmeyen hırslarını politik manada kitlelerin mobilizasyonunun aracı haline getirecek düzen partilerine, hele de bu sol adına hareket ediyorsa, büyük bir ihtiyaç vardır. Tam da bu ihtiyacı karşılamak üzere Ramelov gibi figürlerin parlatıldığını ve Sol Parti'nin olası ilerici yollarının da törpülenerek hadım edildiğini görmek durumundayız.

Almanya genelinde yükselişe geçen ırkçı-faşist hareketlerin giderek eyalet hükümetlerini kuracak güce erişmiş olmaları tesadüfî gelişmeler ya da toplumun bir kesiminin tepki oyları olarak açıklanabilir bir durum değildir. Sermaye devletinin ihtiyaçları ile faşist hareketlerin yükseliş eğrisi doğru orantılıdır. Yani ne kadar ihtiyaç duyulursa o kadar da güç bahşedilir onlara. Düzen siyasetinin toplumun politik ihtiyaçlarına cevap olamadığı dönemler ise bu duruma ek katkılar sunar. Geleneksel partilerin güçsüzleştiği, yeni bir siyasal, sosyal ve iktisadi bunalımın tetiklediği bir atmosfer her dönem faşist hareketlerin örgütlenmesine kolaylıklar sağlar. Faşizme karşı mücadelenin, Ramelov'un ortaya attığı koalisyon formülleriyle olamayacağı ise çok kesindir.

Faşizme karşı mücadele düzene karşı mücadeleden bağımsız ele alınamaz. Kapitalist sömürü düzenini cepheden karşısına alamayanlar, ancak ve ancak onun oyuncağı olurlar. Faşizm ancak Alman işçi ve emekçilerinin devrimci partisiyle birlikte yürüteceği ve iktidar perspektifiyle donanmış bir mücadele ile tarihin çöplüğüne atılabilir.

Kahrolsun faşizm, yaşasın devrimci işçi-emekçi iktidarı!

İsviçre’de “ev içi şiddet” ve toplumsal kimliğin inşası

M. İmran

Dünya insana ve milyarlarca canlı türüne ev sahipliği yapıyor. Evde sevgi, huzur, refah yok. Açlığın, sefaletin, ölüm ve kırımın bini bir para... Dünyanın dört bir yanı emperyalist despotluğun hüküm sürdüğü bir cehennem yeri. Büyük “malikane”nin vaziyeti bu olunca “küçük haneler”de kızılca kıyamet kopuyor. “Kutsal aile”nin geniş aileden çekirdek aileye evrildiği emperyalist-kapitalist ülkelerde dört duvar arası, “aile saadeti” üretmiyor. Üretilen şey erkek tarafından kadına yöneltilen ve ölüme varan “ev içi şiddet”tir.

Kadının cehennem hayatı yaşadığı bu “kutsal mabette” ortaya çıkan verilere bakıldığında, “ileri”, “gelişmiş” vb. denilen Almanya, Fransa, İsviçre gibi ülkelerde de durumun vahim olduğu görülecektir. Örneğin açıklanan resmi verilere göre Almanya’da 12 milyon kadın “ev içi şiddete” maruz kalıyor. Yükseköğrenim görmüş, kariyer sahibi olanlar da istisnasız olarak bu şiddetin hedefidir.

Bu şiddet olgusu niye “erkek şiddeti” olarak tanımlanıyor? Çünkü şiddete maruz kalanların yüzde 70’inde kadınlar, kurban konumundadır. Kadının yaşadığı bu trajedinin vahim tarafı ise, suçluların birinci ve ikinci derecede tanındık olmalarıdır. “Suçlu” veya “katil” ya babadır ya abi, ya eş ya da sevgili...

“Ev içi şiddet” konusunu emperyalist-kapitalist merkezlerin en gelişkin timsallerinden biri olan İsviçre özgülünde ele almak, sistemin geneline dair de fikir verecektir. “Doğrudan demokrasi”nin örnek ülkesinde kadınlar, halen geçmiş feodal-geleneksel kültürün yansıması olan ataerkil kültürün cinsiyetçi ve baskıcı şiddetini, inceltilmiş “modern kölelik” formunda yaşıyorlar.

İsviçre, kadınların hak mücadelesinin uzun geçmişine karşın (ilk Ulusal Kadın Kongresi, 1896 tarihlidir), erkeklerle eşit haklara oldukça geç kavuştukları bir ülke. Sol-sosyalist ve feminist kadın örgütlerinin hak mücadelesi arayışı şüphesiz ki devam ediyor. Grevin yasak olduğu İsviçre’de kadın örgütlerinin çağrısıyla 14 Haziran 2019 tarihinde 500 bini aşkın kadının katıldığı görkemli “İkinci Kadın Grevi” (birincisi 1991 yılında yapıldı) gerçekleştirildi.

1981 yılından beri İsviçre anayasa-

sında kadın ve erkek eşitliği yer almamasına karşın, bugün kadınlar ne eşit işe göre eşit ücret alıyor ne de ev işlerindeki eşitsiz iş bölümümünden kurtuluyorlar. Ev işleri (çocuk, yaşlı ya da yakınlarının bakımı vb.) başlığı altında toplanan ve karşılığı ödenmeyen emek sömürsü dünyanın dört bir yanında olduğu gibi İsviçre’de de devam ediyor. Ve bugünkü kadın taleplerine bakıldığında bu “ileri” ülkenin de sınıfta kaldığı görülecektir. Ayrımcılık, cinsel taciz, ev-bakım işinde eşit olmayan bölüşüm ve adaletsiz ücretlendirme, eğitimde eşitsizlik vb. gibi sorunlar orta yerde duruyor. Örneğin çalışma hayatında belli başarılar elde eden kadınlar aynı işleri yapmalarına karşın ne yazık ki erkeklerden yüzde 20 daha düşük ücret almaktadırlar.

Bu kadarı dahi durumun vahametini yeterli açıklıkta gösteriyor. “Ev içi şiddet”e gelince, bugün İsviçre’de her 15 günde

bir kadın maruz kaldığı “ev içi şiddet” ya da erkek şiddeti yüzünden yaşamını yitiriyor. Her beş kadından ikisi fiziksel veya cinsel şiddet görüyor. Kadınların katledilmesi sadece buzdağının açıkta olan acı ve uç kesimidir. İsviçre polisinin açıklamış olduğu raporlara göre, 2018 yılında 18 bin 552 ev içi şiddet vakası yaşandı. Bu vakaların yüzde 70’inde kadınlar kurban, yüzde 75’inde erkekler suçlu olan taraftır.

Resmi verilere bakıldığında durumun trajik olduğu açığa çıkıyor. Fakat bu rakamlar sadece polise ve yargıya intikal etmiş olanlardır. Resmi merciler ve araştırmacılar, bu verilerin yaşanan olayların ancak yüzde 20’sini içerdiğini belirtiyorlar. Yaşanan şiddet vakalarının yüzde 80’ini dört duvar arasında kalıyor. Kadın sığınma evlerinin olduğu, şiddet mağduru kadınlara hukuki desteğin verildiği, çeşitli kadın dayanışma ve yardım

kuruluşlarının olduğu İsviçre’de geleneksel değer yargıları baskın olabiliyor. Kamusal alanda cinsiyetçi, kadın düşmanı ve LGBT+ karşıtı ırkçı-gerici saldırılar hız kesmiyor. Buna karşı kadın mücadelesi devam ederken, kadınlar İstanbul Anlaşması’nın (11 Mayıs 1991’de İstanbul’da imzaya açılan, “Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele” sözleşmesi) uygulanmasını ve kendi güvenliklerinin sağlanmasını istiyorlar. Bu ayın başında İsviçre’de düzenlenen referandumda halk cinsel eğilim ve cinsel kimlik temelli ayrımcılığı yasaklayan öneriye destek verdi. Sağcı ve ırkçı çevrelerin %36,9 hayır oyuna karşın, sosyalist, sosyal demokrat ve ilerici çevrelerin %63,1’i evet diyerek önemli bir kazanım elde etmiş oldular.

Toplumun kangrenleşen bir yarası olan kadına yönelik şiddete çeşitli hukuکی-cezai yaptırımlarla caydırıcı tedbirler getirilse de, kadınlara koruma sağlansa da bu sorunun ortadan kalkmayacağını biliyoruz. Çünkü erkek egemen zihniyeti çeşitli biçimlerde üreten, bizzat mevcut sistemin kendisidir. Ünlü Fransız feminist yazar ve öteki cinsin varoluş mücadelesinde bir aktivist olan Simone de Beauvoir’in söylediği gibi, “Kadın doğulmaz, kadın olunur.”

“TOPLUMSAL CİNSİYETÇİ ROLLER”

Toplumsal cinsiyet ayrımı (kadın-erkek) kültürel bir olgudur. Bilim insanları kullandıkları “sex” kavramı ile kişinin biyolojik durumunu, anatomik özelliklerini, “gender” ile de sosyal ve kültürel rollerini ifade etmektedirler. Toplumsal cinsiyet kavramı gelenek-görenekler, inançlar, coğrafi farklılıklara göre bu “kadın” ve “erkek” bireylere yüklenen rolleri, beklentileri içerir. Doğuştan gelmez, fizyolojik değildir. Kişinin bu rollere göre davranışsal olarak “kadınlık” ve “erkeksilik” ile ne kadar yakınlık (aidiyet)

kurduyla ilgilidir. Biyolojik cinsiyet doğuştan gelen, toplumsal cinsiyet ise toplumun sonradan verdikleridir.

Erkek egemen zihniyeti modernize edip yeniden üreten kapitalist düzende kadınlara biçilen role göre kadın, nazik, hassas, duygusal ve bağımlıdır. Erkek rolü ise lider, baskın, bağımsız vb. özelliklerle karakterize edilir. Ve bugünün eğitim sisteminde, bu cinsiyet ayrımına bağlı olarak, çocuklara “nasıl kadın” ve “nasıl erkek” olunur anlayışı sistematik biçimde empoze edilir. Kadın “hamileyim” dediği andan itibaren bu ayrımcı yaklaşım, “Erkek mi, kız mı?” sorusuyla zuhur eder. Çocuklara verilen isimler, kızlara pembe, erkek çocuklara mavi renklerin giydirilmesiyle toplumsal cinsiyet oluşmaya başlar. Bu süreç çocukların cinsiyetine göre oyuncaklar ile sürdürülür. Varılmak istenen nokta kız çocuklarını nazik, uysal, edilgen, bağımlı, pasif bir kalıba sokmak; erkeği ise saldırgan, egemen, hırslı, güçlü, bağımsız ve aktif kimliğe büründürmektir. Okul öncesi bu “ideal” özelliklerin çocuklara öğretilmesi anne ve babanın görevidir. Anaokulundan itibaren bu kutsal görev devlet erkine geçer ve sistem kendi beklentileri doğrultusunda çocukları kalıba dökmeye devam eder. Beauvoir’in dediği gibi kızlardan “kadın”, sevgili Raket Dink’in dediği gibi erkek çocuklarından “katil” yaratılır.

Dört duvar arasında yaşanan şiddetin yol açtığı kadın cinayetlerinin hepsi mevcut sistemin eğitimi ile, askeri kışlalarıyla, medyasıyla ürettiği ve topluma pompaladığı gerici-eril kültürün sonuçları olarak karşımızda durmaktadır. Dolayısıyla kadın cinayetleri politiktir. Sistem cinsiyet ayrımcılığı üzerinden kendini tahkim ettiği için, sistemin önleyici tedbirleri de soruna köklü çözüm ortaya koymaktan uzaktır. Ve bu cinayetler, politik muhtevaları karartılarak, polis kayıtlarına adli vakalar olarak geçirilmektedir.

Bu sorunun köklü çözüm yolu, Rosa Luxemburg’un, “Vardım, varım, var olacağım” haykırışını her yerde yükseltmekten, toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütmekten geçmektedir.

Fransa'da "yabancı" sayısı artarken işe alımda ayrımcılık

İ. Manuşyan

Fransa'da demokrasi tiyatrosunun yeni bir skeci yayınlandı. Çalışma Bakanlığı Fransız burjuvazisinin kölelik uygulamalarını en iyi temsil eden 40 şirketin incelendiği bir rapor açıkladı. Sermaye hükümetinin talebi üzerine Paris Est Creteil Üniversitesi 2018 ve 2019 arasındaki işe alımlarda ülkenin en önemli şirketlerinden verilerin işlendiği bir araştırma yaptı. Araştırma özellikle Kuzey Afrikalı, Mağrip kökenli iş başvurularının ayrımcılığın hedefi olduğunu ortaya koydu.

Denetimler sonucunda Renault, Air France, Accor, Altran, Arkéma, Rexel ve Sopra Steria şirketlerinin işe alım süreçlerinde ayrımcılık yaptığı verilerle net bir şekilde saptandı. Kuzey Afrika kökenli bir işçinin bu şirketlere girme ihtimali %10'un altında. Avrupa kökenlilerin şansı da çok değil, yüzde 12,5'u geçmiyor. Yani "Avrupalı" olmak da bu şirketlere emeğini satmak için yeterli değil. Zira bu şirketlerde çalışmak, sistem içerisinde bir nebze şans ve gelecek kaygısının azalması olarak görülebilen küçük avantajlara sahip olmak demek. Bu tekeller de bu farklarını en iyi şekilde kullanıyorlar. Fransız işçilerine ağırlık vererek, bir ayrımcılık sistemiyle işçiler arası alt kimlik parçalanmalarını besliyorlar.

SÖZDE "DEMOKRASİ ADINA VE AYRIMCILIĞA KARŞI EŞİTLİK" MOTTOSU

Söz konusu şirketler de demokrasi oyununa katılarak, Bakanlığın raporuna karşı açıklamalar yaptılar. Denetimde kullanılan metodolojinin "yetersiz olduğunu" ve "yanlış sonuçlara ulaşıldığını" iddia ettiler. Evet, bir bakıma doğru bir iddia bu. Zira ayrımcılık araştırmasında veriler tersine orantılanmıştır. Örneğin Renault'ta Kuzey Afrikalı işçi sayısı artabilmektedir. Ayrımcılık ise kadrolu ve kiralık işçi sayıları karşılaştırıldığında görülmektedir. Artan göçmen işçi sayısı ana kadrolarda değil, kiralık işçiler arasındadır. Renault fabrikalarında montaj bölümündeki kiralık işçilerin sayısı, toplam çalışanların yüzde 80'ine karşılık geliyor. Ve Renault'ta göçmen işçi görmek istiyorsanız montaj bölümünü bulmanız yeterli!

Araştırmadaki 7 şirket, kapitalizmin geliştirilen sömürü çarklarının hepsini en iyi temsil eden tekellerdir. Taşeron,

kiralık işçilik vb. uygulamalarla kadrolu işçi sayısı gittikçe düşmekte ancak azalan kadrolar dışardan göçmen işçilerle dengelenmektedir. Air France buna dayanarak her yıl 4 bin işçiyi istihdam ettiklerini ve ayrımcılık yapmadıklarını iddia edebilmektedir. Fakat Fransız işçilerin hangi bölümlerde, esnek çalışmaya mecbur bırakılan yabancı/göçmen işçilerin nelerde çalıştığı da biliniyor. Yani ayrımcılık tek başına işe alımlarda değil, bizzat iş içerisinde de uygulanmaktadır. Bu sadece özel şirketlerde değil, devlet yönetimindeki şirketlerde de geçerlidir. Demiryollarına başvurularda vatandaş olmak yasal olarak gerekmeseyse de aranan bir kriter olurken, yabancı/göçmen işçiler en ağır bölümlerde istihdam ediliyorlar. Hatta göçmen işçiler, iş bulabilmek için isimlerini değiştirerek, Fransız isimler seçmek zorunda kalıyorlar. Bu, sadece adları teşhir edilen 7 şirketin değil, kapitalizmin işleyiş yasaasının gerçeğidir.

2018 Mayıs'ında banliyö bölgele- rindeki işçi ve emekçilere seslenen Emmanuel Macron, bu "soruşturmanın" yapılacağına söz vermişti. Çalışma Bakanlığı araştırmanın istihdam alanında Fransa'daki en geniş kapsamlı araştırma olduğunu ifade etti. Fakat araştırmanın genişliği veya soruşturmanın yapılması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu sözde demokrasi vurgusu ile "Biz de eleştiriyoruz ama değiştirmiyorlar" sahtekarlığı

yapılıyor. Fransa gibi emperyalist bir merkezde sadece yasal sömürü yöntemleriyle de değil, burjuva yasalarını da çiğneyen kaçak (sigortasız ve güvence-siz) çalışmayla sömürü katmerleniyor. En ağır sömürü yöntemlerine ve ayrımcılığa maruz kaldıkları raporlanan Mağripliler başta olmak üzere tüm göçmen işçiler zor şartlara mahkum ediliyorlar. Taşeron çalışmanın yasak olduğu ağır ve tehlikeli işkollarında bile ana firma elemanı olmayan kağıtsız, kayıtsız göçmen işçiler çalıştırılıyor. Nüfus kayıt bilgileri üzerinden köken ayrımı yapan şirketler göçmenleri ve ezilen kimlikleri sömürü çarklarının en acımasız dişlileri arasına itiyorlar.

AYRIMCILIĞA KARŞI SINIF MÜCADELESİ!

Şüphesiz ki bu ayrımcılık sınıfsaldır. Fransız ana firma kaçak çalışma yol ve yöntemleri için göçmen, yabancı ya da Magripli patronlarla kol koladır. Yani işe alımda uygulanan ayrımcılık kendi sınıf-daşları arasında daha azdır. Patronlar kendi çıkarları gereği millet, din ve diğer hiçbir kökeni göz önünde tutmayabilir ya da yine aynı nedenden bu alt kimlik özelliklerine sarılabilir.

Dünya Çalışma Örgütü'nden birçok akademik çalışmaya uzanan araştırma ve raporlar incelendiğinde bu sorunun Fransa'ya özgü olmadığı görülecektir.

Fransa dünyada göç alan ülkelerin başında gelse de daha dar anlamda İrlanda gibi dışardan göç almayan ülkelerde bile ayrımcılığa din üzerinden alan açılmaktadır. İrlanda Cumhuriyeti'nde Protestanlar, Kuzey İrlanda'daysa Katolikler ayrımcılığa maruz kalıyorlar. ILO'nun 2007 ve 2008 raporlarında bu bir olgu olarak kayıt altındadır. Aynı raporlarda verilen bilgilere göre İspanya'da Bask bölgesi üzerinden benzer sorun yaşanıyor. Fransa'da Kuzey Afrikalılar, Yunanistan'daysa Makedon kökenliler ile Batı Trakya Türkleri ayrımcılığın hedefidir. Türkiye'de buna dün kadim ezilen halklar olarak Kürt halkı ve Aleviler üzerinden örnekler verilirken, artık Suriyeli, Afgan vd. göçmenler üzerinden de göçmen işçileri en ağır koşullarda sömürme örnekleri çoğalıyor.

Burada önemli olan, ayrımcılığın nedenidir. Günümüzde ezen-ezilen denklemini kuran kapitalist sistemin varlığını sürdürdüğü koşullarda, ayrımcılıkları olsa dahi Fransız işçiler de sömürü çarklarında ezilenler safındadır. Dolayısıyla tüm işçi ve emekçilerin ortak çıkarı, göçmen işçiler ile bu işçilerin yaşadıkları ülkelerin yerli işçilerinin sınıf mücadelesinde birleşmesidir. Fransız burjuvazisi işçiler arasında alt kimlik bölünmelerinden faydalanarak öfkeyi kendisinden öteye yönlendiriyorsa, sınıf devrimcilerine düşen görev öfkeyi asıl düşmana geri çevirebilmektir. İşçi ve emekçilere yönelik ayrımcılık yapan da buna sessiz kalan da burjuvazi ve onun devletidir.

Fransız işçileri bugün bu sistemi aşamadıkları yerde, onun parçası olmaya sürükleniyorlar. Ama emeğini satmak zorunda olanlar arasında bir ayrımcılık olamaz. İşçi sınıfı sermayenin sahte ayrımları karşısındaki pratiğiyle ve doğal bilinciyle bunu çok kez göstermiştir. Fransa'daki son genel grevler bile bunun en güzel örnekleriyle doludur. Grevci işçiler arasında göçmenlerin sayısının azımsanmayacak kadar çok olması bir tesadüften kaynaklanmıyor. Keza Fransız işçilerin göçmen işçilerle grevde birleşmesi de şaşırtıcı değildir. Sınıf devrimcileri olarak bulunduğumuz her ülkede ayrımcılığın sınıfsal temelini gösterip, işçi sınıfının gücüne yaslanarak bu temeli yerle bir etmek başlıca sorumluluklarımızdan biridir.

Dinlenmesi “mümkün olmayan” kriptolu cihazlar nasıl dinlendi?

Gazeteler “Yüzyılın casusluk olayı açığa çıktı” gibi manşetler attılar. Olayın merkezinde İsviçre’nin Zug kantonundaki Crypto AG şirketi bulunuyordu. CIA ve BND’nin (Almanya Federal Haber Alma Servisi), Crypto AG üzerinden 100’den fazla ülkeyi yarım asırdan fazla bir süre boyunca dinlemeye aldıkları açığa çıktı. “Yüzyılın casusluk olayı”nın Almanya’nın ZDF ve İsviçre’nin SRF televizyonları ile ABD’nin Washington Post gazetesi tarafından yürütülen ortak araştırma ile açığa çıkarıldığı belirtildi. Bu küresel casusluk, Crypto AG’nin manipüle edilmiş şifreleme cihazları üzerinden gerçekleştirildi.

Gizli servislerin parmaklarının Crypto AG’de olduğu söylentileri öteden beri hep vardı. CIA ve BND’nin sızdırılmış belgelerine bakıldığında, 100 fazla ülkenin sistematik olarak dinlendiği, bu ülkelerin devlet, askeriye, elçilik gibi kurumlarına ait yüzbinlerce yazışmanın ele geçirilerek deşifre edildiği görülüyor.

Saçılan bilgilere göre, BND ve CIA, 1970’te Liechtenstein’daki bir vakıf üzerinden kamufle ederek, Crypto AG şirketini eşit payda satın alıyorlar. Bu gizli servislerin daha önce de bu şirketle iş birlikleri vardı. Ancak adı geçen gizli servisler satın alma yoluyla şirket üzerinde tam kontrole sahip oldular. Crypto AG, gizli iletişimi şifreleyen cihaz üretiminde dünya pazarının hakimiydi.

Crypto AG’nin eski çalışanı Bruno von Ah, İsviçre televizyonu SRF’e yaptığı açıklamada, “Bir noktadan sonra amirim ve ben, cihazların bir arka kapısı (güvenlik açığı) olduğunu fark ettik.” diyor. Crypto AG, on yıllar boyunca güvenli ve güvenli olmayan iki türlü cihaz üretti. Güvenli, dinlenmesi zor olan cihazlar, içlerinde İsviçre’nin de olduğu çok az sayıda ülkeye satılıyordu. Güvenlik açığı olanlar ise 100’den fazla ülkeye satılıyordu.

“RUBİKON HAREKATI”NDAN NASİBİNİ ALAN ÜLKELER

Yaklaşık 280 sayfalık gizli servis belgelerinde, “Rubikon Harekâtı”, “savaş sonrası dönemin en başarılı istihbarat faaliyetlerinden biri” olarak tanımlanıyor. İngiltere’nin önde gelen üniversitelerinden olan Warwick Üniversitesi’nden öğretim görevlisi Prof. Richard Aldrich şu değerlendirmeyi yapıyor: “Rubikon

Harekâtı en cesur ve en skandal operasyonlardan biridir ve yüzden fazla devlet, kendi sırlarının çalınması için milyarlarca dolar ödedi.”

62 ülke doğrudan Crypto AG’nin müşterisiydi. Washington Post’a göre CIA belgeleri, 1950’ler ile 2000’li yıllar arasında 120’den fazla ülkenin Crypto AG cihazlarını kullandığını gösteriyor. Crypto AG üzerinden sadece devletler değil, sayısız şirket, sivil toplum örgütü ve kurum da söz konusu casusluktan payına düşeni alıyor. Bunlardan biri de Birleşmiş Milletler’dir. Tamamı mevcut olmasa da gazete CIA belgelerine dayanarak kısmi bir liste yayınladı. Listede yer alan belli başlı ülkeler şöyle sıralanıyor: Yunanistan, İrlanda, İtalya, Yugoslavya, Avusturya, Portekiz, Romanya, İspanya, Çekoslovakya, Türkiye, Macaristan, Vatikan, Güney Afrika, Tanzanya, Brezilya, Arjantin, Şili, Honduras, Kolombiya, Meksika, Nikaragua, Peru, Uruguay, Venezuella, Mısır, Cezayir, Angola, Fildişi Sahili, Gabon, Gana, Gine, Kongo, Libya, Fas, Moritus, Nijerya, Zimbabve, Tunus, Irak, İran, Ürdün, Katar, Kuveyt, Lübnan, Umman, Suudi Arabistan, Suriye, Birleşik Arap Emirliği, Bangladeş, Birmanya, Hindistan, Endonezya, Japonya, Malezya, Pakistan, Filipinler, Güney Kore, Tayland, Vietnam, Sudan, Zaire ve dahası...

Yukarıdaki listede görüleceği gibi Crypto AG neredeyse bütün dünyaya kriptolu cihazlar satmış. ABD ve Almanya

gizli servisleri, Soğuk Savaş döneminde ve Ortadoğu’daki savaşlar sırasındaki faaliyetlerini “tarafsız” olarak kabul gören İsviçre üzerinden rahatlıkla yürüttüler. Özellikle ABD emperyalizmi bu durumdan önemli derecede yararlandı ve Ortadoğu’daki savaş stratejisini önemli ölçüde CIA’nin bu yolla elde ettiği istihbarata dayandırdı. Kripto cihazları 1979’da Kamp David müzakerelerinde, 1981’de İran’daki Amerikan rehinelere olayında ve 1989’da ABD’nin Panama’yı işgalinde önemli bir rol oynadı.

İSVİÇRE DEVLETİ BU DURUMDAN HABERDAR MIYDI?

İsviçre televizyon kanalı SRF’nin gizli servis belgelerine dayandığı habere göre, İsviçre gizli servisleri, CIA ve BND kaynaklı bu küresel casusluk faaliyetinden haberdarlardı. Federal Polis (Die Bundespolizei) İsviçre’nin askeri istihbarat servisine bu konuda ta başından itibaren bilgi veriyor. İsviçre’nin üst düzey devlet bürokratları, bazı hükümet yetkilileri, bu durumdan haberdar olmakla kalmıyorlar, CIA ve BND’nin rahat hareket etmeleri için destek bile oluyorlar.

Alman gizli servisi BND’nin 1993 yılında bu küresel casusluk olayından çekilmesi gündeme getiriliyor. Konu o dönem Başbakanlık’ta BND’den sorumlu olan Bernd Schmidbauer’le müzakere ediliyor ve çekilme kararı veriliyor. Bernd Schmidbauer BND’nin bu küresel casus-

luk rolünü kabul ediyor ve ekliyor: “Bu operasyon kesinlikle dünyayı biraz daha güvenli hale getirmeye katkıda bulundu.”

BND çekildikten sonra CIA’nin Crypto AG üzerinden faaliyetlerini en az 2018’e kadar sürdürmeye devam ettiği söyleniyor. Bu bilgi bugün birçok kaynak tarafından doğrulanıyor ve zaten aksini iddia eden de bulunmuyor.

CRYPTO AG BUGÜN NE YAPIYOR?

Crypto AG, 2018’de CyOne Security AG ve Crypto International olarak iki ayrı şirket oldu. Ticari sicilden alınan alıntıya göre, çözülmüş Crypto AG ile müteakip iki şirket arasında personel bağlantısı yoktur. Crypto International’ın yeni patronu Andreas Linde, konuyla ilgili İsviçre televizyonuna verdiği mülakatta, CIA veya BND ile hiçbir ilişkilerinin olmadığını vurguladı.

2019’un Kasım ayında İsviçre Federal Hükümetine bilgi veren kaynaklar söz konusu küresel casusluğun aslında 1945’lere dayandığına işaret ettiler. Kamuoyundan gelen tepkiler üzerine hükümet, konuyla ilgili soruşturma başlatıldığını belirlemekle yetindi.

Bugün ortalığa saçılan bu belgeleri gerçekten “işini iyi yapan” gazeteciler mi açığa çıkardı diye sorulabilir. Olay hiç de öyle görünmüyor. Birçok kaynak zaten bir sızdırmadan bahsediyor. Demek oluyor ki CIA, BND ve bu işte parmağı olan diğer gizli servisler ve devletler bu “küresel casusluğun” ortaya saçılmasını istediler.

Bununla iki boyutlu bir kazanç amaçlanıyor. Birincisi, miladını zaten doldurmuş olan kriptolu cihazların yerini alacak yeni nesil cihazlara pazar açmak; ikincisi de CIA ve BND şahsında ABD, Almanya ve diğer emperyalist odakların ne kadar güçlü oldukları algısının sürmesini sağlamaktır.

Oysa ABD, Almanya ve bilumum emperyalist odaklar ne kadar yenilmez ve güçlü olduklarını göstermeye çalışırken, aslında ne kadar güçsüz olduklarını da sergilemiş oluyorlar. En büyük korkularını burjuva düzeni alaşağı edilecek tek güç olan işçi sınıfının örgütlü mücadelesi oluşturuyor. Bütün mesele bu devin silkinip kendisine gelmesinde değil, düşmüyor.

Oscar ödülleri ardından...

E. Güneş

2020 "Akademi Liyakat Ödülü", yaygın adıyla Oscar ödülleri geçtiğimiz hafta Los Angeles'te yapılan bir törenle sahiplerini buldu. Gecede ödül alan film ve oyuncular kadar, bazı siyasi konuşmalar ile Akademi'nin ayrımcılığına karşı tepkiler de damgasını vurdu.

1929 yılından bu yana yılda bir kez dağıtılan bu ödüller Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi'nin oyları ile belirleniyor. Amaçları, Amerika'da sermayenin çıkarlarına uygun bir şekilde sektörü canlandırmaktır. Akademinin sinema profesyonellerinden oluşan 6 bin üyesi bulunuyor ve bu üyelerin listesi gizli tutuluyor.

KAZANANLAR...

92. kez dağıtılan Oscar ödülleri bu yıl Güney Kore yapımı Parazit (Parasite) filmi, En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Uluslararası Film ve En İyi Özgün Senaryo kategorilerinde Oscar kazandı. Böylelikle ilk kez İngilizce olmayan bir film "En İyi Film" seçildi.

Joon Ho Bong'un senaryosunu da kendisinin yazdığı Parazit filmi, modern Kore'de sosyal adaletsizlik ve sınıf çatışmalarının yıkıcı etkisine odaklanıyor. Ama filmde eşitsizlikler ve sınıflar arası ilişkiler sorgulanmadan, sadece perdeye yansıtılıyor.

Joaquin Phoenix (en iyi erkek oyuncu), Renée Zellweger (en iyi kadın oyuncu), Brad Pitt (en iyi yardımcı erkek) ve Laura Dern (en iyi yardımcı kadın) ise tüm büyük ödülleri topladılar. Bu durum Altın Küre'den bu yana süregelen ırkçılık tartışmasını yeniden gündeme getirdi.

"OSCAR'LAR ÇOK BEYAZ!"

Oscar'a aday olanlar ve Oscar ödülleri almaya hak kazananların daha çok beyaz ve erkek olmasından dolayı Akademi eleştiriliyor. Son on yılda, aktörlerin ödüllendirildiği 4 kategorideki 200 adaylığın yalnızca 26'sı beyaz olmayan adaylardan oluştu ve bunların yalnızca 7'si ödül kazandı.

2015 ve 2016 yıllarında, Akademi Ödülleri'nin tüm adaylarının beyaz olması siyahileri ve 'öteki'leri konu edinen filmlerin azlığı, siyahi oyuncu ve yönetmenlerin aday olmaması büyük eleştirilere ve ırkçılık tartışmalarına neden olmuştu. Bu durum, #OscarsSoWhite (Oscarlar Çok Beyaz) şeklinde bir slogan üretilerek bir kampanyaya dönüştürülmüştü.

2016 yılındaki ödül töreninin siyahi sunucusu Chris Rock, "Beyaz insanların ödül töreni olarak da bildiğiniz tören başladı" ifadesini kullanmıştı.

2019 yılında aktörlerin ödüllendirildiği dört kategorinin üçünü beyaz olmayan aktörler kazanmıştı.

"OSCAR'LAR ÇOK ERKEK!"

2020 yılı adaylıkları açıklandığında, 'En İyi Yönetmen' kategorisinde hiçbir kadın yönetmenin olmaması, kadınların yaptığı bazı önemli filmlerin göz ardı edilmesi tepkilere neden oldu. #Oscars-SoMale (Oscarlar Çok Erkek) sloganının üretilmesini gündeme getirdi.

92 yıldır sadece beş kadın yönetmen Oscar'a aday gösterilmiş ve bunlardan sadece biri (Kathryn Bigelow, 2010), Amerikan askerinin Ortadoğu'da yaşadığı zorlukları (!) anlatan "The Hurt Locker" filmi ile Oscar almıştı.

92. Oscar Ödülleri töreninde, kendisi de Oscar ödülü sahibi olan oyuncu Natalie Portman, kostümüyle kadın adayların sayısının azlığına gönderme yaptı. Ancak, kendisinin yönettiği iki film hariç, kendi prodüksiyon şirketinin yaptığı hiçbir film kadın yönetmen çalıştırmazken, elbisesinin üstüne kadın yönetmenlerin adını yazıp gelmesi şov olarak nitelendirildi.

KONUŞMALARDA EN FAZLA ELEŞTİRİLEN TRUMP OLDU

Joaquin Phoenix, Joker rolüyle En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ını aldı. Konuşmasında özetle şunları söyledi: "Sanırım [sinema yoluyla kendini ifade etmenin] bana ve bu salondakilere verdiği en büyük hediye, sesimizi, "sesi olmayanlar" için kullanabilme fırsatıdır. Konuştuğumuz şey bir ulusun, bir insanın, bir ırkın, bir cinsiyetin, bir türün; diğerlerini fütursuzca baskılama, tahakküm altına alma, kullanma ve sömürme hakkına sahip olduğu inancına karşı mücadeledir. Birçoğumuzun suçlu olduğu şey benmerkezci bir dünya görüşüdür, evrenin merkezi olduğumuz inancıdır. Doğal yaşama giriyoruz ve onu kaynakları uğruna yağmalıyoruz. Bir ineği yapay olarak dölleme hakkına sahip olduğumuzu hissediyoruz ve doğum yaptığında bebeğini alıyoruz. Sonra da buzağı için ürettiği sütünü alıp kahvemize ve kahvaltılık gevreğimize koyuyoruz."

Çinli şirket Fuyao'nun ABD'nin Ohio eyaletindeki fabrikasının hikayesini anlatan "American Factory" isimli kısa belge-

sel ile En İyi Kısa Belgesel ödülünü alan Julia Reichert'in konuşması ise oldukça ilgi çekti: "Filmimiz Ohio ile Çin'de geçiyor. Ancak bu film insanların işçi üniformalarını giyip ailelerini geçindirmeye çalıştığı her yer için olabilirdi. İşçi sınıfının hayatı bugünlerde çok daha zor bir halde. Eğer dünyadaki tüm işçiler birlik olursa hayatlarının iyileşebileceğine inanıyoruz." Bu sözler, Komünist Manifesto'da geçen "Dünyanın bütün işçileri, birleşin" şiarına benzetilerek, sosyal medyada çok sayıda paylaşım aldı.

En iyi yardımcı erkek oyuncu ödülünü alan Brad Pitt ise, "Bana konuşma yapmam için 45 saniyelik sürem olduğunu söylediler. Senato'nun John Bolton'a tanıdığı süreden 45 saniye daha fazla" diyerek, Trump'ın azil yargılaması sürecindeki "tanık dinleme" tartışmasına atıfta bulundu.

TV Filmi Dalında En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu olarak Altın Küre'yi kazan Patricia Arquette ise şunları söyledi: "5 Ocak 2020 tarihine dönüp baktığımızda, tarih kitaplarında kimse Altın Küre'yi hatırlamayacak, savaşın eşliğinde olan ABD'yi hatırlayacak. 52 bomba tehdidi savuran bir tweet atan bir başkan hatırlayacağız. Genç insanların hayatını riske atmalarından bahsedeceğiz. İnsanların, çocukların tepesine bombalar yağdırmayacağımızdan endişe etmesinden bahsedeceğiz. En büyük ricam şu: 2020'de oy verirken lütfen çocuklarımızın ve çocuklarımızın çocuklarının geleceği için daha iyi bir adım atalım."

Altın Küre Ödül törenini sunan oyuncu Ricky Gervais de film sektörünün ikiyüzlülüğüne dikkat çekti. Gervais konuşmasında, Çin'de insanlık dışı koşullarda çalıştırılan çocuklara işaret etti. Bu çocukların ürettikleri ürünlerden para kazanan şirketlerin tek tek isimlerini saydı ve bu firmaların yapımlarında yer alan oyuncularını eleştirdi.

YÜZ MİLYONLARCA DOLAR HARCANAN KOCA BİR SEKTÖR

Her yıl organizatörler, yapımcılar, katılımcılar ve reklam verenler Oscar töreni için 780 milyon doları aşan bir harcama yapıyor. Hollywood, her yıl Oscar lobisi için 100 milyon dolar harcıyor. Törenin toplam maliyeti 44 milyon dolar. Los Angeles şehri de tören sayesinde 130 milyon dolarlık ek gelir elde ediyor.

En iyi oyuncu ve yönetmenlere hediye çantalar dağıtılıyor. Bir çantanın

değeri 225 bin dolar. Bu çantalar için 5 milyon dolar harcanıyor.

Oscar ekonomisinin önemli bir bölümü de reklamlar. 2028 yılına kadar yayın hakkına sahip ABC Kanalının reklam gelirleri 120 milyon dolara çıktı. Yayın arasında 30 saniyelik reklamlar 2,6 milyar dolardı. Töreni yayınlayan ABC kanalı, 149 milyon dolar kazandı.

Hollywood odaklı gazete ve dergiler, Oscar yaklaştıkça reklam için iki kat fiyat istiyor. Oscar sezonunda The Hollywood Reporter sayfasında reklam yayımlamanın bedeli 72 bin dolar.

Törene katılan 3 bin 400 kişinin geceye hazırlık için ortalama 75 bin dolar harcadığı tahmin ediliyor. Tören sonrası Vanity Fair partisine davetliler hariç katılmanın bedeli 105 bin dolar.

Oscar kazanan filmler daha iyi pazarlanabiliyor. Kazanan filmin gişesi en az 15 milyon dolar artıyor. Oscar kazanan oyuncuların da kazancı yüzde 20 artıyor.

18 işçinin yaklaşık 900 saatlik emeği olan kırmızı halının değeri 24 bin 700 bin dolar. Kırmızı halıda yürümenin ünlü bir oyuncu için maliyeti ortalama 10 milyon dolar.

21. yüzyılın başlarında popülerleşerek metalaşan sinema, sermaye sınıfı için yüksek kâr getiren bir sektör haline geldi. 1930'lara gelindiğinde Amerikan sineması (Hollywood) dünya sinemasının merkezi konumuna ulaştı. 100 yıldır en büyük stüdyolar, en zengin film şirketleri, en büyük dağıtım şirketleri ile ABD emperyalizmi dünya sinema pazarına egemen. Hollywood filmlerden yılda 11 milyar dolar kazanıyor. Bununla birlikte Hollywood kapitalist sistemin etkin bir pazarlamacı. Bu endüstrinin en karlı alanı ise reklamlar. Milyonlar tarafından izlenen yüzlerce film bilinçaltı reklamlarıyla dolu.

Kapitalist sistemde sinema aynı zamanda, burjuva ideolojisinin üretildiği, emekçi yığınları etkileyip yönlendirmeye yarayan bir ideolojik bir aygıttır. Bu nedenle onların denetiminden geçmeyen ve zararsız görülmemen bir filmin geniş kitlelere ulaşma şansı olamaz. Seyirciye sunulan sosyal içerikli ve hoşgörülü filmlerin temel işlevi ise, topluma eleştirel yaklaşan kesimlerin taleplerine cevap vermek, toplumda çok sesliliğin, özgürlüğün, demokrasinin olduğunu, yaratıcılığa sınır konmadığını vb. gösterme amaçlıdır.

Uluslararası Otomotiv İşçileri 2. Konferansı'na doğru...

19-23 Şubat 2020 tarihlerinde gerçekleşecek olan Uluslararası Otomotiv İşçileri 2. Konferansı için geldiğimiz Güney Afrika'nın başkenti Johannesburg'a 15 Şubat'ta ulaştık. Ardından kentin 80 km güneyindeki bir yerleşime geldik. Mücadeleci işçiler bizi bir Güney Afrika marşı ile karşıladılar.

Biz MİB olarak konferansta Türkiye işçi sınıfının mücadele deneyimlerini yansıtacağız. Yine Greif ve Metal Fırtına süreçlerini anlatan filmi göstereceğiz.

İlk gün yapılan bilgilendirmede, konferansın ev sahibi olan Numsa sendikasının, Almanya IG Metall sendikasının dayatması sonucu bu konferansın ev sahipliğinden vazgeçtiğini, desteğini çektiğini öğrendik. Fakat Numsa yönetimi bileşenlerden biri olduğu konferanstan neden geri adım attığı konusunda herhangi bir açıklama yapmış değil. Numsa 300 bin üyesiyle ülkedeki en büyük sendikalardan biri konumunda. Sendika bir süre önce legal Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ni kurmuş ve seçimlere katılmış.

İlk gün bilgilendirme, tanışma-sohbetlerle geçti. Kaldığımız yerden güvenlik gerekçesiyle ancak ikinci gün, yani 17 Şubat'ta dışarıya çıkabildik ve grevdeki SCAW işçilerini ziyaret ettik.

Yanımızda bize refakat eden Güney Afrikalı bir sendikacı arkadaşımız vardı. Kaldığımız yerden yarım saat sonra çok sayıda fabrikanın arasından geçerken, işçi pazarında ellerinde iş çantalarıyla iş bekleyen gündelikçileri görüyoruz.

Sonunda metal fabrikası SCAW'da kuralsız ve keyfi bir şekilde işten atıldıkları için fabrikalarının önünde direnişlerini sürdüren işçilerle buluşuyoruz. Orada yaklaşık 40 işçiyle karşılaşıyoruz. İngilizce bilen bir Alman arkadaşın tercümesiyle direnişçi bir işçi bize şunları söylüyor: "20 yıldır bu işletmede çalışıyorum, buna rağmen 2 ay önce işten atıldım. 2 aydır da paramı bekliyorum." İşsizlik parasının olup olmadığını soruyoruz, işçi "yok" diye cevaplıyor.

Mc Canon fabrikasının önünde olmamızdan dolayı neden aynı ismin olmadığını soruyoruz. Bu firmanın SCAW'ın yan kuruluşu olduğunu söylüyorlar. Neden işten atıldıklarını soruyoruz, fabrika patronlarının yüzde 13 düşük ücret dayatmasına hayır denildiği için işten atıldıklarını anlatıyorlar.

Güney Afrika işsizliğin bol olduğu bir ülke. Yani işçi bulmak zor değil. İşçiler üretimi tam durduramamış olsalar da her şey tam olarak yolunda gitmiyor. Kaldığımız süre içerisinde hammadde taşıyan 2 TIR'ın fabrikadan içeri girdiğini, fakat hammaddeleri boşaltmadan kısa zaman sonra geri gittiğini görüyoruz. Dikkat çeken bu olayın nedenini sordüğümüzde, yıllarca bu işleri yapan işçilerin dışarıda direnişte olduğunu, bu yüzden boşaltma işleminin gerçekleştirilemediğini öğreniyoruz.

İçeride üretimin tümüyle durmaması mücadeleyi zora sokuyor. Bu arada fabrika patronları, direnişteki işçiler gölgeden faydalanmasınlar diye 2 ağacı kesmiş, ömürlerinin 20 senesini orada çalışarak geçiren işçileri gölgesiz bırakarak mücadeleyi kırmak istemişler. Kapitalistlerin ağacın gölgesinden bile korkmaları kapitalizmin gerçek yüzünü gösteriyor.

Biz MİB olarak etrafımızı saran işçilere yönelik bir konuşma yaptık. İşçi sınıfının her şeyin yaratıcısı olduğunu, ister Güney Afrika'da ister Türkiye'de veya diğer yerlerde sınıfın nasırlı eli değmeden hiçbir şeyin üretilmediğini, her şeyi işçiler ürettiği halde işçi sınıfının yoksulluk ve işsizlikle boğuştuğunu ifade ettik. Türkiye'de de MİB'li işçileri olarak bu koşullara karşı mücadele ettiğimizi ve Güney Afrikalı sınıf kardeşlerimizin yürüttüğü mücadelenin yanında olduğumuzu belirterek, Türkiye işçi sınıfının selamlarını illettik. Konuşma coşkulu bir alkışla son

buldu.

Kaldığımız yere vardığımız ilk gün yapılan bilgilendirmede, Güney Afrika üzerine de bazı bilgiler verilmişti. Bunları da paylaşmak istiyoruz.

Güney Afrika dünya genelindeki kapitalist krizin etkilerini çok yoğun yaşayan bir ülke. Yoksulluk ve işsizlik patlamış durumda. İşsizlik yüzde 40'larda. Bu oran gençler arasında yüzde 60'larda seyrediyor.

Uyuşturucu ve kriminal vakaların had safhada olduğu belirtiliyor. Gündüzleri bile yalnız gezmenin zor olduğu, geceleri dışarı çıkmanın korku sonucu neredeyse yasaklandığı bir tablo var. Durumları biraz iyi olan kesimler, aynı Türkiye'de olduğu gibi kendilerini kapalı siteler içerisinde korumaktadırlar. Araba ile giderken bu tür siteler hemen göze çarpmaktadır.

Aldığımız ilk bilgilere göre ücretleri için sayısız işyerinde grev ve direnişler gerçekleştiriliyor. Uluslararası tekeller işletmeleri çok hızlı ve acımasızca kapatarak işçileri sokağa atıyorlar. Johannesburg'da bulunan çelik tekele Arcelor Metal işçileri daha fazla ücret için grevdeler. Fiili bir direniş sürdürüyorlar. Büyük halat zincirleri üreten firmanın bir ABD tekele tarafından satın alınacağından söz ediliyor.

Büyük otomobil tekelleri bu ülkede üretim yapmaktadırlar. Metal sektöründe çalışan işçilerin ücretlerinin 200 € civarında olduğu söylenmektedir.

İrkçı Apartheid rejiminin yıkılmasından sonra Güney Afrika'da rejimin sağa kayışının hızlandığı belirtiliyor. Beş yüzün üzerinde partinin olduğu söylenmektedir. Seçimlere katılım yüzde 17'lerde seyretmektedir. Milyarlarca dolar borç içerisinde debelenen ülkedeki siyasi yönetim tam bir yolsuzluk ve hırsızlık içerisinde. Buna karşı büyük kitlesel protestolar gerçekleştiriliyor.

Güney Afrika'da "Section 197" yasasına göre, ülkede gerçekleşecek olan grevler için devlet kurumlarından izin alınması gerekmektedir. Bu yasayla işçilerin kendi kararları ile verecekleri grev kararının önu kesilmektedir.

Yine öğrenci gençlik saldırılarının hedefindeki bir diğer kesimi oluşturuyor. Öğrenci bursları keyfi bir şekilde kesilebilmekte, ek yeni zamlar gündeme alınmaktadır. Buna karşı güçlü öğrenci eylemleri gerçekleşmektedir.

Elektrik devlet tekele ESCOM'un elinde bulunmaktadır. Bakım ve onarım yapılmadığı için de günlük elektrik kesintileri 3-4 saat olabilmektedir. Elektrikte olduğu gibi içme suyu burada büyük bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Hijyenik nedenlerden dolayı su borularından su içilememektedir.

Güney Afrika yeraltı madenleri ile çok zengin kaynaklara sahip bir ülkedir. 51 milyonluk nüfusun yüzde 80'i siyahi, yüzde 10'u beyaz olan bu ülkede AIDS yüzde 10'larda seyretmektedir.

JOHANNESBURG'DAN MİB'Lİ İŞÇİLER

Komünist Manifesto 172. yılında işçi sınıfına ve emekçilere yol göstermeye devam ediyor!

“Komünistler, görüş ve niyetlerini gizlemeyi reddederler. Amaçlarına ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ürküntüsüyle tir tir titresinler. Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yok. Bir dünya var kazanacakları.

***Bütün ülkelerin
proleterleri,
birleşin!”***

